61

அருள் உரை

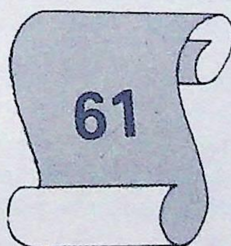

ஜகத்குரு ஸ்ரீ காஞ்சி காமகோடி ஸ்ரீ சந்திரசேகரேந்திர சரஸ்வதி

சங்கராச்சாரிய ஸ்வாமிகளின்

அருள் உரை

விகடன்

வெளியீடு

முதற்பதிப்பு: டிசம்பர், 1993.

பின் அட்டை ஓவியம். சில்பி

விலை ரூ. 3

'தெய்வத்தின் குரல்' (வானதி பதிப்பகம்) நான்காம் பகுதியிலிருந்து தொகுக்கப்பட்டது.

ஆனந்த விகடன்,
757, அண்ணா சாலை,
சென்னை-600 002.

பெரிய இடத்துப் பிள்ளை

ஜயத்துக்கு ஆளான ஜயன்

இந்த ஸமயத்தில் நல்ல வேளையாக பகவான் அங்கே சிங்கம் வந்துவிட்டுப் போன அடையாளங்கள் பதிந்திருப்ப தைக் கவனித்தார். 'அந்த வழியில் போகலாம்; எங்கு கொண்டு போய்விடுகிறது பார்ப்போம்; அதிலிருந்து மேலும் 'க்ளூ' கிடைக்கலாம்' என்று மற்றவர்களையும் அழைத்துக் கொண்டு ஸிம்ஹம் போன வழியிலே போனார்.

கொஞ்ச தூரம் போனதும் சிங்கத்தின் ப்ரேதம் கிடந்தது. நம் தேசத்துக் கரடி மாம்ஸபக்ஷிணி இல்லையோல்லியோ? அதுவுமில்லாமல் மாம்ஸபக்ஷிணிகள்கூட ஆடு, மாடு, மான், முயல் முதலான சாகபக்ஷிணிகளைத்தான் தின்னுமே தவிர, இன்னொரு மாம்ஸபக்ஷிணியைத் தின்னாது.

சிங்கத்தின் உடம்பு கிடந்த இடத்திலேயே, ஒரு கரடியின் காலடி பூமியில் அழுத்தமாகப் பதிந்திருந்தது. சிங்கம் முதலான மற்ற எந்த மிருக்ங்களையும்விட கரடிக்குப் பாதம் பெரிசு. அதோடு, மற்ற எந்த மிருகம் மாதிரியுமில்லாமல் கரடியும் மனுஷ்யக் குரங்கும் மாத்திரம் இரண்டு கால்களாலே மனுஷன் மாதிரி நிற்கக்கூடியவை அல்லவா? அதனாலே உடம்பு 'வெயிட்' முழுக்கத் தாங்குகிற இரட்டைப் பாதத்தின் **சுவடு** பூமியில் நன்றாகப் பதிந்துவிடும். அதிலேயும் மஹா **பலசாலி**யான ஜாம்பவானுடைய உடம்பு என்றால் **கேட்பானேன்?**

அதனாலே, அதற்கப்புறம் ஸுலபமாகக் கரடியின் சுவட்டைப் பின்பற்றிக் கொண்டே பகவானும் மற்ற ஜனங்களும் போனார்கள். அது ஒரு குஹை வாசலில் கொண்டுவிட்டது. குஹைபாட்டுக்கு ஒரே இருட்டாக, எங்கே முடிகிறதென்றே தெரியாமல் நீளக்கப் போய்க் கொண்டேயிருந்தது. அதிலே போவதற்கே மற்ற ஜனங்களுக்குப் பயமாயிருந்தது. அவர்கள் ஏற்கெனவே அவரை ஸந்தேஹித்தவர்கள் வேறு ஆயிற்றே! அதனால், 'என்ன நாடகமோ நடித்துக் கடைசியில் நம்மைக் குஹையிலே தள்ளி ஆபத்துக்கு ஆளாக்கிவிடப் போகிறானே!' என்று நினைத்தார்கள்.

க்ருஷ்ணரின் ஸ்வபாவமோ என்றால் பிறத்தியாரை ஆபத்துக்குக் காட்டிக் கொடுக்காமல் தாமே அதை ஏற்றுக் கொள்வதுதான். ஆபத்பாந்தவனாகவே இருப்பவர் அவர். அதனாலே, கூட வந்தவர்களை குஹைக்கு வெளியிலேயே இருக்கும்படிச் சொல்லிவிட்டு அவர் மட்டும் அதற்குள்ளே போனார். நீல ஜ்யோதிஸ்ஸாக அவருடைய சரீரமே ப்ரகாசிக்க அந்த வெளிச்சத்திலேயே இருட்டுக் குஹைக்குள் போனார்.

ரொம்ப தூரம் போன பிற்பாடு திடீரென்று குஹை மத்தியில் நல்ல வெளிச்சமாக ஓர் இடம், விஸ்தாரமான ஹால் மாதிரி இருப்பதைப் பார்த்தார்.

வெளிச்சத்துக்குக் காரணம் – உங்களுக்கே புரிகிறதோல்லியோ? – ஸ்யமந்தக மணிதான்!

அந்த விஸ்தாரமான அங்கணம் நல்ல வாஸ யோக்யமான ஒரு க்ருஹம் மாதிரி எல்லா வசதியும் கொண்டதாக இருந்தது. நடுப்புற (நடுவில்) ஒரு தொட்டில் போட்டிருந்தது. தொட்டிலில் ஒரு குழந்தை படுத்துக் கொண்டிருந்தது. தொட்டிலுக்கு மேலேதான், அந்தக் கரடிக் குழந்தைக்கு விளையாட்டு ஸாமானாக திவ்ய ரத்னமான ஸயமந்தகத்தைக் கட்டித் தொங்கவிட்டிருந்தது!

இதெல்லாம் கண்ணுக்குத் தெரிவதற்கு முந்தியே ஏதோவொரு வெளிச்சம் மட்டும் பகவானுக்குத் தெரிந்தது. மதுர

மான பாட்டு சப்தமும் மெதுவாக அவர் காதில் கேட்டது. இப்போது கிட்டே போனதில், நன்றாகவே பாட்டு கேட்டது.

ஸௌந்தர்யவதியான ஒரு கன்னிகை தொட்டிலை ஆட்டிக் கொண்டே பாடிக் கொண்டிருந்தாள்.

ராமாயண - பாகவதாதிகளில் சொல்லியிருக்கும் ருக்ஷ (கரடி) - வானரங்கள் மனுஷ்யாள் மாதிரியே பேசிப் பாடிய உயிரினங்களாகத் தெரிகின்றன. அதுகளில் சிலபேரை, முக்ய மாக ஸ்த்ரீகளை, ரொம்பவும் அழகாக இருந்ததாக வர்ணித் திருப்பதிலிருந்து பார்வைக்குக்கூட மனுஷ்ய இனம் மாதிரியும் அவற்றில் சில இருந்திருப்பதாகத் தெரிகிறது. பூர்ண மனுஷ்ய ஜாதியும், அதற்கு 'இவால்வ்' ஆகிக்கொண்டிருந்த (பரிணமித் துக் கொண்டிருந்த) இனங்களும் சேர்ந்து இருந்த காலமாயிருக் கலாம் என்று டார்வின் கொள்கைக்காரர்கள் சொல்லக்கூடும்.

அவள் பாடினது ஏற்கெனவே இருந்த தாலாட்டு இல்லை. அவளே இட்டுக் கட்டிப் பாடிக் கொண்டிருந்தாள். 'க்ளூ' தேடிக்கொண்டு வந்த பகவானுக்கு, ஏதோ கொஞ்சம் கோடி காட்டுவதாக மட்டுமில்லாமல் நடந்ததை முழுக்கத் துப்புத் துலக்கித் தருவதாகவே அந்தப் பாட்டு இருந்தது.

எனக்குப் பாடத் தெரியாது;★ ச்லோகமாக ஒப்பிக்கிறேன்.

ஸிம்ஹ: ப்ரஸேநம் அவதீத் ஸிம்ஹோ ஜாம்பவதா ஹத: I
ஸுகுமாரக மா ரோதீ தவ ஹ்யேஷ ஸ்யமந்தக: II

இது பாகவதத்தில் இல்லை. விஷ்ணு புராணத்திலும் ஸ்காந் தத்திலும்தான் இருக்கிறது.

என்ன அர்த்தமென்றால், 'சிங்கம் ப்ரஸேனனைக் கொன் றது. அப்புறம் அந்த சிங்கமும் ஜாம்பவானால் கொல்லப் பட்டது. ஸுகுமாரன் என்ற பெயருள்ள குழந்தையே! இனி மேலே நீ அழவேண்டாம். ஸ்யமந்தகமணி உனக்கே உனக்குத் தான்.'

★ இது ஸ்ரீசரணர்கள் அடக்கமாகவும் ஹாஸ்யமாகவும் கூறியது. அவர்கள் இசைக்கலையிலும் வல்லுநர்கள்தாம்.

'உனக்கே உனக்கு' என்று அவள் நினைத்துக்கொண்டிருந் தாள்! பகவான் என்ன நினைத்துக் கொண்டிருந்தானென்று அவளுக்கு எப்படித் தெரியும்?

அந்த பகவான் மனுஷ்யன் மாதிரி – அதிலேயும் ஊர் நிந்தையையெல்லாம் வாங்கிக் கட்டிக்கொண்ட 'இளிச்சவாய்' மனுஷ்யன் மாதிரி – உள்ளே ப்ரவேசித்தார். நிந்தையைப் போக்கிக் கொள்ளும்படியான உண்மை இப்போது அவருக்குத் தெரிந்துவிட்டது.

அவரைப் பார்த்தவுடன் அந்த ஸௌந்தர்யவதிக்கு ஒரே ஸமயத்தில் ப்ரேமையும் பயமும் பொங்கிக்கொண்டு வந்தன. பயம் என்றால் **அவரிடம்** இல்லை; அவருக்காக பயம்!

மணியும் பெண்மணியும்

அந்தப் பெண் யாரென்றால் ஜாம்பவானுடைய புத்ரி தான். அப்பாவின் பெயரையொட்டி அவளுக்கு ஜாம்பவதி என்று பெயர். 'யாருமே வர முடியாததாக அப்பா அமைத் திருக்கிற குஹை வீட்டுக்குள் இந்த லாவண்ய மூர்த்தி வந்து விட்டாரே; அப்பா கோபித்துக் கொண்டு இவரை என்ன பண்ணிவிடுவாரோ?' என்று பயப்பட்டாள்.

அந்த ஸமயத்தில் ஜாம்பவான் நன்றாகத் தூங்கிக் கொண் டிருந்தார். அதனால் ஜாம்பவதி ரஹஸ்யக் குரலில் க்ருஷ்ண ரிடம், அவர் யார், என்ன கார்யமாக வந்திருக்கிறாரென்று சுருக்கமாகப் பதில் சொல்லும்படிக் கேட்டாள்.

பகவான் அப்படியே சொன்னார்.

உடனே அவள், 'இங்கே நீங்கள் வந்ததற்கே என் பிதா

கோபப்படுவார். ஸ்யமந்தகத்தை வேறே நீங்கள் யாரோ ஒருத்தருக்காக எடுத்துக் கொண்டு போக நினைக்கிறீர்களென்று அவருக்குத் தெரிந்தால் எரிகிற கொள்ளியில் எண்ணெய் விட்ட மாதிரி ஆகும். அதனால் இப்போதே நீங்கள் சத்தம் செய்யாமல் அதைக் கழற்றி எடுத்துக்கொண்டு ஓடிப்போய்விடுங்கள்' என்றாள்.

அவரைப் போகச் சொல்வதற்கு அவளுக்கு மனஸ் இல்லைதான். இருந்தாலும் அப்பாவால் அவருக்கு ஹானி உண்டாகிவிடப்போகிறதே என்பதால், அவரிடம் கொண்ட ப்ரேமையாலேயே உண்டான த்யாக எண்ணத்தில் இப்படிச் சொன்னாள்.

பகவானிடம் ப்ரேமை கொண்ட ஒரு பெண் – ருக்மிணி – தன்னையே அவர் எடுத்துக்கொண்டு ஓடிப்போய்விட வேண்டுமென்று தூது அனுப்பினாள். இந்தப் பெண்ணோ, ஸ்திரீகளுக்கு இருக்கிற நகை ஆசையைக்கூட விட்டு, லேசிலே கிடைக்காத திவ்யமணியை அவர் எடுத்துக் கொண்டு ஓடிவிட வேண்டுமென்று ப்ரார்த்தித்துக் கொண்டாள்.

பகவானானால் ரஹஸ்யத்தைக் காப்பாற்றாமல் கலகலவென்று சிரித்தார். 'போதும் போதும், எனக்கு ஏற்கெனவே ஏற்பட்டிருக்கிற திருட்டுப் பட்டங்கள். ஸத்ராஜித்தின் வாயிலிருந்து தப்ப வழி கிடைத்ததே என்று நான் இப்போதுதான் ஸந்தோஷப்பட்டேன்; நீயானால் உன் அப்பாவின் வாயில் விழச் சொல்கிறாய். ஒன்று அவரே ஸ்யமந்தகத்தை இஷ்டப்பட்டுத் தரட்டும். அல்லது அவருடன் நேரே யுத்தம் பண்ணி ஜயித்து அதை எடுத்துக்கொண்டு போகிறேன்' என்றார்.

'அப்பா குணம் எனக்குத் தெரியும். 'கரடிப்பிடி' என்று அவர் தமக்குக் கிடைத்த பண்டத்தைக் கொடுக்கவே மாட்டார். அதுவும் வயஸுக்காலத்தில் பிறந்த செல்லக் குழந்தைக்காக அவர் ஸம்பாதித்து வந்திருக்கும் அபூர்வமான மணியை ஒருநாளும் இஷ்டப்பட்டுக் கொடுக்க மாட்டார். ஆனதினால், நீங்கள் நேர்வழியில்தான் வாங்கிக் கொள்வீர்களென்றால், அவருக்கு முன்னால் கைநீட்டி யாசித்துத் தோற்றுப் போகவேண்டாம். யுத்தத்திலேயே ஆரம்பியுங்கள்' என்றாள் ஜாம்பவதி. அவருடைய மானாவமானங்களில் தனக்கும் பங்கு இருப்பதாக

நினைக்கிற அளவுக்கு அவளுக்கு. அவரிடம் சுத்தமான ப்ரேமை உண்டாகியிருந்தது.

உடனே இதுவரையில் இந்தக் கதையில் ஊர் அபவாதத்தை வாங்கிக் கட்டிக்கொண்டு சோப்ளாங்கி மாதிரியிருந்த பரமாத்மா மஹா கம்பீரமாகச் சங்கையெடுத்து 'பூம் பூம்' என்று கோஷம் பண்ணினார்.

ஜாம்பவான் விழித்துக் கொண்டார். க்ருஷ்ணரின் உத்தேசத்தைத் தெரிந்து கொண்டவுடன், 'அப்படியா ஸமாசாரம்? என்னை என்னவோ, 'கிழட்டுக் கரடி, ஸுலபமாய் ஜயித்து விடலாம்' என்று நினைத்துச் சண்டைக்கா அழைக்கிறாய்? பார், இந்தக் கிழட்டுக் கரடியின் பராக்ரமத்தை' என்று தோளைத் தட்டிக்கொண்டு பாய்ந்தார்.

வாஸ்தவமாகவே ரொம்பவும் வலுவாகத்தான் அவர் பகவானைத் தாக்கினார். பகவான் அதை அனாயாஸமாகப் பொறுத்துக் கொண்டு பதிலடி கொடுத்தார். ஜாம்பவானின் வீரமும் பலமும் லோகத்துக்கெல்லாம் தெரியவேண்டுமென்ற கருணையில் பகவான் தம்முடைய பூர்ணசக்தியை வெளிப் படுத்தாமலே அவரைத் தாக்கி, அவர் எதிர்த் தாக்குதல் பண்ண வைத்தார்.

தம்முடைய ஆராதனா மூர்த்தியான ராமசந்த்ர மூர்த்தியே தான் எதிரே நிற்பவரென்று தெரியாமல் ஜாம்பவான் ஸாஹஸ யுத்தம் செய்கிறார்! விஷயம் நன்றாகத் தெரிந்தும் அவரை மிஞ்சாமல் அவருக்கு ஸமபலத்திலேயே தம்மைக் கட்டுப் படுத்திக்கொண்டு பகவானும் யுத்த விளையாட்டு விளையாடுகிறார்! இவர் யுவராகவும் அவர் கிழவராகவுமிருந்தாலும், 'நம் குழந்தையின் சூரத்தனம் எப்படிப்பட்டது என்று நாமே அடி வாங்கிக் கொண்டு அனுபவ ஞானத்தோடு ரஸிக்கலாமே' என்று நினைக்கிற தகப்பனாராக விளையாடுகிறார்!

கைகலந்தும், கட்டிப் புரண்டும் சண்டை போட்டார்கள். இப்படித் தம்முடைய திவ்ய சரீர ஸ்பர்சம் அந்தப் பரம பக்தருக்குக் கிடைக்கும்படியாகப் பண்ண வேண்டுமென்பதுதான்

பகவானின் உத்தேசமே! ராமாவதார காலத்தில் ஜாம்பவா னுக்கு ரொம்ப ஆசை, பகவானை ஆலிங்கனம் பண்ணிக் கொள்ள வேண்டுமென்று. ஆனால் அதை வெளியே சொல்லிக் கொள்ளக் கூச்சம். ராமருடைய சரீரம் எப்படியிருக்கும்? ஸில்க் குக்கு மேலே ம்ருதுவாயிருக்கும். பரம ம்ருதுவான அவருடைய கருணை உள்ளமேதான் அப்படிப் பச்சை வெல்வெட் மாதிரி யான சரீரமாக ஆகியிருந்தது. 'அப்படிப்பட்ட உடம்பை இந்தக் கரடி உடம்பை வைத்துக் கொண்டு ஆலிங்கனம் பண்ண நினைப்பதா?' என்றே ஜாம்பவான் தம்முடைய ஆசையை அடக்கி வைத்துக் கொண்டிருந்தார். அப்படியே இவர் ஆசைப்பட்டிருந்தால்கூட ராமர், எத்தனைதான் கருணா மூர்த்தி என்றாலும் அதற்கு ஒப்புக் கொண்டிருக்க மாட்டார். ஏனென்றால், தம் சரீரத்தை மாத்திரம் அவர் ஸீதை ஒருத் திக்கே ஸொத்து என்று கொடுத்து விட்டவர். அவரைப் போல ஏகபத்னி வ்ரதானுஷ்டானத்தில் தீவிரமாயிருந்தவர் யாரு மில்லை. ஜாம்பவான் மட்டுந்தானென்றில்லை, எல்லா ஆசை களையும் விட்ட தண்டகாரண்ய ரிஷிகளுக்கே ராமருடைய திவ்ய மங்கள மூர்த்தியைப் பார்த்தவுடன் அப்படியே சேர்த் துப் பிடித்து – 'சிக்கெனப் பிடித்தேன்' என்கிறது போல – கட்டிக் கொள்ளணும் போலத்தான் இருந்ததாம். அவர்கள் நல்ல யோக்யதையுள்ளவர்களாதலால், ஜாம்பவான் மாதிரித் தயங்காமல், ராமரிடமே போய்த் தங்களுடைய ஆசையை விஞ்ஞாபித்துக் கொண்டார்களாம். அப்போது ராமர், 'இந்த அவதாரத்திலே இந்த சரீரத்தில் ஸீதை ஒருத்திக்குத்தான் பாத்யதை. அதனால் அடுத்த அவதாரத்திலே உங்கள் ஆசை யைத் தீர்த்துவைக்கிறேன்' என்று சொல்லிவிட்டாராம். அந்த ரிஷிகள்தான் க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் கோபிகா ஸ்த்ரீகளாகப் பிறந்தார்கள் என்று சொல்வதுண்டு.

ரிஷிகள் ஸமாசாரம் இது. கரடி ஸமாசாரம் என்ன ஆவது? கரடியைத்தான் ராமர் சிரஞ்ஜீவியாக்கிவிட்டாரே! அது எப்படி ரிஷிகள் மாதிரி இன்னொரு ஜன்மா எடுத்து க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் தன் ஆசையைப் பூர்த்தி பண்ணிக் கொள்ள முடியும்? இப்போதும் அது, ராமர்தான் க்ருஷ்ணராக வந்திருப்பது என்று தெரிந்து கொண்டால்கூட, 'இந்தக் கம்பளி உடம்பை வைத்துக்கொண்டு அந்தப் புஷ்ப சரீரத்தை ஆலிங்கனம் செய்துகொள்வதாவது?' என்று ஆசையை அமுக்

கித்தானே வைத்துக் கொள்ளும்? அதனால் அதன் இஷ்ட பூர்த்திக்கு ஒரே வழி சண்டையில் கட்டிக்கொண்டு புரளும் படிப் பண்ணுவதுதான் என்று பகவான் 'ப்ளான்' பண்ணி வைத்திருந்தார். மனுஷ்ய லீலைக்குள்ளேயே இப்படி ரஹஸ்ய மாக அனேக திவ்ய உத்தேசங்கள்!

இப்படியேதான் அர்ஜுனன் உபாஸித்து வந்த பரமேச்வர னும் கிராத (வேட) வேஷத்தில் அவனோடு கட்டிப் புரண்டு சண்டை பிடிக்கும் வியாஜத்தில் அங்கஸங்க பாக்யத்தைக் கொடுத்தார்.

நாள் பாட்டுக்கு ஒன்று - இரண்டு என்று ஓடிக்கொண் டிருந்தது. வெற்றி-தோல்வி இல்லாமல் க்ருஷ்ணரும் ஜாம்பவா னும் யுத்தம் செய்து கொண்டிருந்தார்கள். கொஞ்ச நாள் வரை யில் வெளியில் காத்துக்கொண்டிருந்த யாதவ ஜனங்கள், 'இன்னம் எத்தனை நாள் வீடு வாசலை விட்டுவிட்டுக் காட் டிலே காத்துக் கொண்டு கிடப்பது? உள்ளே போன க்ருஷ்ணன் கதை முடிந்து போயிருக்கும். நாம் ஆபத்தில் சிக்கிக் கொள்ள வேண்டாம்' என்று த்வாரகைக்குத் திரும்பிவிட்டார்கள். மனுஷ்ய ஜாதியின் நன்றி விச்வாஸம் அவ்வளவுதான்!

குகைக்குள்ளே இருபத்தோரு நாள் த்வந்த யுத்தம் நடந்தது. அத்தனை நாட்களுக்குள்ளேயே ஜாம்பவானுக்கு அசக்தம் வந்துதான் விட்டதென்றாலும், அந்த நீலமேக ச்யாமள காத்ரம் தம்மேல் படுவதில் தமக்கே காரணம் தெரியாத ஒரு பெரிய ஸௌக்யத்தை அவர் அனுபவித்ததால்தான் ஒருமாதிரி ஈடுகொடுத்து வந்தார். இப்போது, முழுசாக மூன்று வாரம் ஆன பிறகு ஜாம்பவானால் அதற்குமேல் தாக்குப் பிடிக்க முடியவில்லை. ராமசந்த்ர மூர்த்தியின் அனுக்ரஹ பலமே தம் பலம் என்று நன்றாகத் தெரிந்து கொண்டவர் அவர். 'ராமா, ராமா' என்று சொல்லிக் கொண்டேதான் அவனுடைய அடுத்த அவதாரத்தை அடித்துக் கொண்டிருந்தார்!

'அந்த அனுக்ரஹ பலத்தையும், நாமாவின் சக்தியையும் மிஞ்சித் தம்முடைய வலுவை எதிரேயிருக்கிற ஆஸாமி குன்ற வைத்திருக்கிறானென்றால், அவன் யார்? யாராயிருக்க முடியும்? அவனுடைய ஸ்பர்சம் ஏன் இத்தனை இன்பமாயிருக்கிறது?' என்று கொஞ்சம் யோசித்தார்.

பளிச்சென்று புரிந்துவிட்டது!

'இந்த விளையாட்டையே இன்னம் எத்தனை நாள் விளை யாடுவது? இன்னம் எத்தனையோ விளையாட்டெல்லாம் விளையாடியாகணுமே!' என்று பகவானேதான் ஜாம்பவா னுக்கு உண்மையைப் புரிய வைத்தாரென்று சொல்லலாம்.

'அடடா! என்ன அபசாரம் பண்ணிவிட்டோம்? தேடிக் கொண்டு இந்தக் காட்டுக் குஹைக்கு வந்திருக்கிற நம்முடைய உபாஸனா மூர்த்தியையே இப்படி அநியாயமாக அடித்துப் புடைத்து விட்டோமே' என்று ரொம்பவும் பச்சாத்தாபத்தில் மனஸ் உருகினார் ஜாம்பவான். பகவானின் காலில் விழுந்து மன்னிப்புக் கேட்டுக் கொண்டார்.

அடிப்பதை 'பூசை கொடுப்பது' என்கிற வழக்கமிருக்கிறது. யாரைப் பூஜிக்க வேண்டுமென்று ஜாம்பவான் நினைத்துக் கொண்டிருந்தாரோ, அவரையே சாத்து சாத்து என்று சாத்திய தில்தான் இந்த வசனம் பிறந்ததோ என்னவோ?

காலில் விழுந்த பக்தரை பகவான் தட்டிக்கொடுத்து அன்போடு க்ஷமித்து ஆச்வாஸம் பண்ணினார்!

மணியில் விளைந்த திருமணங்கள்

ஜாம்பவான் அவரிடம், 'நானே உங்கள் உடைமைதான். ஆனதால், உங்களுக்கில்லாமல் எனக்கென்று எந்த உடைமை யும் கிடையாது. உங்களுடையதேயான ஸ்யமந்தக மணியை உங்களுக்கே திரும்பவும் அர்ப்பணம் பண்ணுகிறேன். அதோடு கன்யாமணியான இந்த ஜாம்பவதியையும் தாங்கள் அங்கீகாரம் செய்து கொள்ள வேணும்' என்று விஞ்ஞாபித்துக் கொண் டார்.

பெண்மணி, நாரீமணி என்பதாக ஸ்திரீகளை ரத்னத்தோடு வைத்து உயர்த்திச் சொல்கிற வழக்கமிருக்கிறதல்லவா?

ஜாம்பவதியின் அபிலாஷையும் பூர்த்தியாயிற்று. பகவான் ஸ்யமந்தகத்தோடு, அவளையும் ப்ரீதியுடன் பத்னியாக ஏற்றார்.

த்வாரகைக்குப் புதுப் பத்னியோடும், தம் மீதான பழி தீரும்படி ஸ்யமந்தகத்தோடும் திரும்பி வந்தார் பகவான்.

முதல் கார்யமாக அந்த மணியை ஸத்ராஜித்திடம் சேர்ப்பித்துவிட்டார்.

ப்ரஸேனன் சிங்கத்திடம் தன் உயிரோடு சேர்த்துப் பறி கொடுத்த மணியை, அப்புறம் அந்த சிங்கத்திடமிருந்து இன்னொருவர் அடைய, அந்த ஒருவரை இவர் யுத்தத்தில் ஜயித்தே மணியைப் பெற்றதால் சட்டப்படி அதை இவரே வைத்துக் கொள்ள நியாயமிருந்தது. ஆனால் பொருள் பற்று பகவானுக்கு எள்ளளவும் இல்லாததால், தாம் குற்றவாளி அல்ல என்று ஸமஸ்த ஜனங்களுக்கும் இப்போது நிரூபித்துக் காட்டியதோடு த்ருப்தியடைந்து விட்டார். உதார மனஸோடு மணியை ஸத்ராஜித்துக்கே கொடுத்துவிட்டார். அவன்தானே அதை ரொம்பவும் பெரிசாக எண்ணித் தபஸிருந்து அடைந்தவன்?

இப்போது பகவான் கையிலிருந்து அதைப் பெற்றுக் கொண்ட பிறகோ அவனுக்கு அது அபூர்வ வஸ்துவாக ஆனந்தம் கொடுக்கவில்லை. அவன் மனஸை அது உறுத்தத்தான் செய்தது. 'ஒரு பாபமுமறியாத க்ருஷ்ணனைப் பற்றி மித்யாபவாதம் செய்த தோஷத்துக்கு ஆளாகிவிட்டோமே!' என்று ரொம்பவும் வ்யாகூலப்பட்டான். என்ன ப்ராயச்சித்தம் பண்ணலாம்? என்று யோசித்தான்.

ஜாம்பவான் செய்ததையே தானும் செய்வதுதான் ப்ராயச்சித்தம் என்று முடிவு செய்து, தன்னுடைய குமாரியான ஸத்யபாமாவை பகவானுக்குக் கன்யாதானம் பண்ணிக் கொடுத்தான். ஜாம்பவானுக்குப் பிள்ளைக் குழந்தையும் இருந்தது. ஸத்ராஜித்துக்கோ ஸத்யபாமா ஏகபுத்ரி. அவள் பூதேவியின் அவதாரம். ருக்மிணிதான் ஸ்ரீதேவி.

ஸ்யமந்தகத்தினால் முதலில் பகவானுக்குப் பழி கிடைத்தது; அப்புறம் ஒட்டிக்கு இரட்டியாகப் பத்னிகள் கிடைத்தார்கள்!

ஜாம்பவானைப் போலவே ஸத்ராஜித்தும் கன்யாரத்னத்தோடு ஸ்யமந்தக ரத்னத்தையும் பகவானுக்கு – 'கோபால ரத்னம்' எனப்படுபவருக்கு – அர்ப்பணம் செய்தான். ஆனால் அவர் பாமாவை மட்டும் அங்கீகாரம் பண்ணிக் கொண்டு, பிடிவாதமாக ஸ்யமந்தகத்தை, ஸத்ராஜித்திடமே திருப்பி விட்டார். 'உங்களிடமிருந்தாலும் என்னிடம் இருக்கிற மாதிரி தானே?' என்று அழகாகச் சொல்லிச் சமாளித்துவிட்டார். அவனுக்கு இருந்தது ஒரே பெண்ணானதால் அவன் ஸொத்து பூராவும் அப்புறம் இந்தத் தம்பதிக்குத்தானே வரவேண்டுமென்பதால் அவனும் அதற்குமேல் 'ப்ரெஸ்' பண்ணாமல் ஸ்யமந்தகத்தைத் தானே வைத்துக் கொண்டான்.

கதை முடியவில்லை. இன்னும் பிள்ளையார் ப்ரஸ்தாவமே வரவில்லையே!

ஸத்ராஜித் நினைத்தது தன் ஆயுஸ் முழுக்க மணி தன்னிடமிருந்துவிட்டு அப்புறம் பெண் – மாப்பிள்ளையை அடையும் என்று. ஆனால் அந்த மணியோ, அவனுடைய ஆயுஸையே குடித்துவிட்டு இன்னம் எத்தனையோ கஷ்டங்களையும் உண்டாக்கவிருந்தது!

பெண்ணால் விளைந்த பகைமை

பாமா பரிணயமாகிக் கொஞ்ச நாளுக்கு அப்புறம் க்ருஷ்ண பரமாத்மாவின் அத்தையான குந்தியும், பஞ்சபாண்டவர்களும் அரக்கு மாளிகையில் எரிந்துபோய் விட்டதாக ஸமாசாரம் வந்தது. அவர்கள் எரிந்து போகாமல் மறைவாக வஸித்து வருகிறார்களென்பது பகவானுக்குத் தெரிந்தாலும் தெரியாததுபோல அந்தக் குடும்பத்து மூத்தவரான த்ருதராஷ்ட்ரனை துக்கம் விசாரித்துவிட்டு வருவதற்காக ஹஸ்தினாபுரத்துக்குப் போனார். அவதார புருஷர் இப்படி எல்லாம் மனுஷரீதியில் பண்ணிக் காட்டினார். அப்படி அவர் துக்கம் கேட்கப் போனதனாலேயே த்வாரகையில் அவருடைய புதிய பத்னி பாமாவுக்குப் பெரிய துக்கம் ஸம்பவித்தது.

சததன்வா என்று யாதவர்களில் ஒரு முரட்டுப் பேர்வழி. க்ருதவர்மா, அக்ரூரர் என்றும் அவர்களில் இரண்டு முக்ய புருஷர்கள் உண்டு. இந்த இருவர் க்ருஷ்ணருக்கு ரொம்பவும் பக்ஷமாக இருக்கப்பட்டவர்கள். அதிலும் அக்ரூரர் பரம பாகவதர். க்ருஷ்ணரையும் பலராமரையும் ப்ருந்தாவனத்திலிருந்து மதுராவுக்கு அழைத்துக் கொண்டு போனவர் அவர் தான். இந்த மூன்று பேருமே (சததன்வா, க்ருதவர்மா, அக்ரூரர் ஆகிய மூவருமே) ஸத்யபாமாவைக் கல்யாணம் பண்ணிக் கொள்ள ஆசைப்பட்டு ஸத்ராஜித்திடம் பெண் கேட்டிருந்தவர்கள். இவர்களில் யாருக்குக் கொடுப்பது என்று தெரியாத ஸத்ராஜித் ஒவ்வொருவரிடமும், 'உங்களுக்கே கொடுக்கிறேன்; கொஞ்ச நாள் போகட்டும்' என்று தள்ளிப்போட்டுக் கொண்டே போனான். அதற்குள் ஸ்யமந்தக மணி ஒரு புதுக் கதையை உண்டாக்க, முடிவில் பெண்ணைப் பகவானுக்குக் கொடுத்துவிட்டான்.

இதனால் விசித்திரமான விளைவுகள் ஏற்பட்டன. இங்கே மனுஷ்ய மனஸின் க்ருத்ரிமங்களைப் புராணம் நன்றாகப் படம் பிடித்துக் காட்டுகிறது. என்ன ஆச்சு பார்க்கலாம்.

பெண்ணைக் கொடுக்காமல் என்னவோ ஸால்ஜாப்பு சொல்லிக்கொண்டே போகிறானே என்று அந்த மூன்று பேருக்கும் ஸத்ராஜித்தின்மேல் வெறுப்புத் தட்ட ஆரம்பித்தது. இந்த ஸமயத்தில்தான் க்ருஷ்ணர்மீது அவன் ஸந்தேஹப்பட்டு அபவாதம் சொல்ல ஆரம்பித்தது. அவரிடம் ப்ரியம் கொண்ட அக்ரூரரும் க்ருதவர்மாவும் அப்போது ஸத்ராஜித்திடம் வெளிப்படையாகவே த்வேஷம் காட்டி, க்ருஷ்ணன் பக்ஷத்தில் பேசினார்கள். கடைசியில், க்ருஷ்ணரே இவர்கள் ஆசைப்பட்ட பெண்ணைத் தட்டிக்கொண்டு போய்விட்டார். ஸத்ராஜித் அவருக்கு மாமனாராகிவிட்டான்; அவனுக்கே அவர் ஸயமந்தகத்தையும் கொடுத்துவிட்டார் என்று ஆனதும் நல்ல அக்ரூரருக்கும், க்ருதவர்மாவுக்குமே புத்தி மாறிவிட்டது. க்ருஷ்ணரிடம் பக்தி போய்விட்டது. பெண்ணாசை, த்வேஷம், (இதெல்லாவற்றுக்கும் மூலமாகத்) 'தான் நினைத்த மாதிரி நடக்காமல் போவதா?' என்ற அஹங்காரம் முதலானதுகள் வந்துவிட்டால் எத்தனை பக்தியையும் அடித்துக் கொண்டு போய்விடும் என்று நமக்கு எச்சரிக்கிறது கதை.

இப்போது க்ருஷ்ணர் ஹஸ்தினாபுரம் போனது அவர்களுக்குச் சதி செய்ய வாய்ப்புக் கொடுத்துவிட்டது. பெண்தான் கிடைக்கவில்லை, மணியையாவது அபஹரித்தாலென்ன, அந்த மணியின் சொந்தக்காரனை ஒழித்துவிட்டாலென்ன என்று தோன்றியது. ஆனாலும் இவர்களுக்குத் தாங்களே அப்படிச் செய்யத் தைர்யமில்லாததால் போக்கிரியான சததன்வாவிடம் போனார்கள்.

ஒரே பெண்ணுக்காகப் போட்டி போட்டவர்களென்ற முறையில் இந்த மூன்று பேரும் பரஸ்பரம் விரோதம் பாராட்டிக் கொள்ள வேண்டியவர்கள். ஆனாலும் 'எனிமி'யின் 'எனிமி' ஒருத்தனுக்கு 'ஃப்ரெண்டா'கி விடுவானென்று வேடிக்கையாகச் சொல்வதுபோல, ஸத்ராஜித்திடம் மூன்று பேருமே த்வேஷம் கொண்டிருந்ததால் இப்போது தங்களுக்குள் ஒத்துப்போய் ஒன்று சேர்ந்தார்கள்.

'க்ருஷ்ணனின் பக்கபலம் இப்போது ஸத்ராஜித்துக்கு இல்லை. ஆகையால் இப்போதே போய் அவனைத் தீர்த்துக் கட்டிவிட்டு ஸ்யமந்தக மணியை எடுத்துக்கொண்டு வந்துவிடு' என்று க்ருதவர்மாவும் அக்ரூரரும் சததன்வாவுக்கு யோசனை சொல்லிக் கொடுத்தார்கள்.

அந்தத் துஷ்டனும் அப்படியே போய் ஸத்ராஜித்தை அக்ரமமாகக் கொலை செய்துவிட்டு, மணியை அபஹரித்துக் கொண்டு வந்தான். ஸத்ராஜித்தோடு அவன் நேராக யுத்தம் பண்ணி ஜயித்து அதைக் கவரவில்லை. நீசத்தனமாகக் கொலை பண்ணிவிட்டு அபஹரித்துக் கொண்டான்!

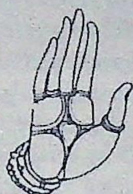
ஸத்யபாமா ஒரேயடியாக ப்ரலாபித்துக் கொண்டு, 'எப் போது பதி ஹஸ்தினாபுரத்திலிருந்து திரும்புவார்? அவரிடம் சொல்லிப் பாபி சததன்வாவைத் தண்டிக்கலாம்?' என்று காத்துக் கொண்டிருந்தாள்.

ஸ்யமந்தகம் இருக்குமிடத்தில் வியாதி வராது, வேதனை இருக்காது. தினமும் பவுனாகக் குவியுமென்று சொல்லப் பட் டாலும் நாம் பார்க்கிறதோ அதனால் அனர்த்தத்துக்கு மேல் அனர்த்தமாக வந்திருக்கிறது என்பதைத்தான். எதற்கும் உரிய கூலி கொடுக்க வேண்டும். பலவிதப்பட்ட நன்மைகள் செய்யக் கூடிய திவ்ய மணியிடமிருந்து பயன் பெற வேண்டுமானால், அதற்குக் கூலியாக அகச் சுத்தியையும், புறச் சுத்தியையும் ரக்ஷித்துக் கொள்ள வேண்டுமென்று முதலிலேயே ஸூர்ய பகவான் சொன்னது இதனால்தான். ஆனால் ஸத்ராஜித் துக்கோ ஸாக்ஷாத் பரமாத்மா உள்பட யாரைப் பார்த்தாலும் அந்த மணியின் நிமித்தமாகவே தப்பெண்ணம்தான் உண்டா யிற்று. ஹ்ருதயத்துக்குள்ளே இப்படித் தப்பெண்ணமும் ஸந்தேஹமும் இருப்பதே ஒரு மனுஷ்யனுக்குப் பெரிய அசுசி தானே? சரீர அசுத்துக்காக ப்ரஸேனன் உடனே உயிரைவிட வேண்டியிருந்ததென்றால் நீண்ட காலம் மன அசுத்தத்தை வளர்த்துக்கொண்டுவிட்ட ஸத்ராஜித்தும் கடைசியில் அதற் காக ப்ராணனையே கொடுத்துப் பதில் சொல்லும்படியா யிற்று!

துஷ்ட மிருகத்தைக் கொன்று மணியை எடுத்துக் கொண்ட

சிரஞ்ஜீவியான ஜாம்பவானிடங்கூட அது சிரஞ்ஜீவியாக நிலைத்து இருக்கவில்லைதான்.

இப்படியெல்லாமிருக்க க்ரூர ஸ்வபாவமுள்ளவனும், ஜீவஹத்தி மூலம் அதை அபஹரித்தவனுமான சததன்வாவிடம் மட்டும் அது நீடித்து நிற்குமா? அவன் உயிரைத்தான் அது நீடித்து விட்டு வைக்குமா?

மீண்டும் வெற்றி, மீண்டும் பழி

கிருஷ்ணர் த்வாரகைக்கு வந்தவுடனே ப்ரியபத்னி பாமா புலம்பினாள். மாமனாரைக் கொன்றவனைப் பழி தீர்த்துக் கொள்ள பகவானும் ஸங்கல்பித்துவிட்டார்!

க்ருஷ்ணருக்குக் கோபம் உண்டாகிவிட்டதென்று தெரிந்தவுடனேயே சததன்வா நடுங்க ஆரம்பித்து விட்டான். ஸமீபத்தில்தானே அதி பலிஷ்டரான ஜாம்பவானையே அவர் தோற்கடித்திருந்தார்? அப்படிப்பட்ட மஹாபராக்ரமசாலி தன்னிடம் கோபத்தைத் திருப்பியிருக்கிறாரென்று தெரிந்ததும் சததன்வாவின் சூரத்தனமெல்லாம் ஓட்டம் பிடித்துவிட்டது. அவன் த்வாரகையை விட்டு ஓட்டம் பிடித்தான்.

ஓட்டம் பிடிப்பதற்கு முந்தி என்ன பண்ணினானென்றால் ஸ்யமந்தகத்தை அக்ரூரரிடம் போட்டு விட்டான். அதற்குப் பதில் பகவானிடமே போட்டுவிட்டு அவர் காலிலே விழுந்து மன்னிப்புக் கேட்டுக் கொண்டு பிழைத்துப் போயிருக்கலாமே யென்றால் இதுதான் துர்புத்தியின் சேஷ்டை! தான் ஓடிப் போவதால் க்ருஷ்ணருக்கு ஏற்படும் வெற்றிப்பெருமை போதாதென்று, ஸ்யமந்தகமும் அவரை அடைகிறதா என்ற கெட்ட எண்ணம்தான்! சததன்வாவே அதை வைத்துக் கொண்டிருக்கலாமேயென்றால், 'அது முன்னே அதை வைத்துக் கொண்

டிருந்தவர்களுக்குப் பண்ணினதுபோல என்ன அனர்த்தத்தைத் தனக்குப் பண்ணி விடுமோ? அந்த அனர்த்தம் அக்ரூரரைத் தான் அடையட்டுமே' என்பதும் ஒரு காரணம். இன்னொரு காரணம், 'க்ருஷ்ணன் ஒரு வேளை தன்னைத் துரத்திக்கொண்டு வந்து பிடித்துவிட்டால் அப்போது அதை எடுத்துக் கொண்டு விடுவானே! இந்த வெற்றியை மட்டும் அவனுக்குத் தரவே கூடாது; தன் உயிரை எடுத்தாலும் எடுக்கட்டும்; ஆனால் ஸ்யமந்தகத்தை அவன் எடுத்துக் கொள்ள விடப்படாது' என்ற துர் எண்ணம். துஷ்டர்களுக்கு வீம்பும் விரோதமும் கடைசி வரை போகாது. அதனால், அனர்த்தம் தரக்கூடிய மணியை விரோதியான க்ருஷ்ணருக்குச் சேரவிடாமல், தன்னிடம் ஸ்நேஹிதமாக வந்த அக்ரூரரிடமே சேர்ப்பித்தான்! அக்ரூரர் நல்ல பக்தர், விவேகி என்று பெயரெடுத்திருந்ததால் அவரிடம் மணி இருந்தால்தான் க்ருஷ்ணர் அதற்காகச் சண்டைக்குப் போகாமலிருப்பாரென்றும் நினைத்து இப்படிச் செய்தான் போலிருக்கிறது!

சததன்வா ஊரைவிட்டு ஓடுகிறானென்று ஸ்வாமிக்குத் தெரிந்தது. வாஸ்தவத்தில் அவருக்குக் கோபமுமில்லை, ஒன்று மில்லை. கோர க்ருத்யம் பண்ணிய சததன்வாவைத் தண்டிக்க வேண்டியது தர்ம ஸம்ஸ்தாபனத்துக்காக வந்துள்ள தம்மு டைய கடமை என்பதால் கோபம் வந்த மாதிரி காட்டிக் கொண்டார்.

இப்போது அவன் அதிவேகமாக ஓடுகிற குதிரையிலேறித் தப்பியோடப் பார்க்கிறானென்றதும், பகவான் பலராமரையும் அழைத்துக் கொண்டு ரதாரூடராக அவனைப் பிடிக்கப் புறப் பட்டார்.

தேர்க்குதிரைகள் காற்றாகப் பறந்தன. கண்ணுக்கெட்டிய தூரத்தில் அதிவேகமாக ஓடும் சததன்வாவின் குதிரையும் தெரிந்தது. பாவம், அந்தக் குதிரையால் அதற்கு மேல் ஓட முடியவில்லை. களைத்துப் போய் மேலே ஓட முடியாமல் அப்படியே விழுந்து நுரை தள்ளிவிட்டுச் செத்துப் போயிற்று!

சததன்வா கால் நடையாக ஓட ஆரம்பித்தான். அவன் காலால் ஓடும்போது தாம் ரதத்தில் போய் அவனைப்

பிடிப்பது தர்மயுத்தமில்லை என்று ஸ்வாமியும் ரதத்திலிருந்து குதித்துத் தாமும் காலால் ஓடியே அவனைத் துரத்தினார்.

பலராமர் தேரிலேயே உட்கார்ந்திருந்தார் – களைத்துப் போய்விட்ட ஓர் ஒற்றை எதிராளியை இரண்டு பேர் தாக்குவது தர்மமில்லை என்ற எண்ணத்தில்!

பகவான் சததன்வாவைப் பிடித்து விட்டார். அப்புறம் இரண்டு பேருக்கும் யுத்தம் நடந்தது. பகவானை யார் எதிர்த்து நிற்க முடியும்? சததன்வா அவர் கையால் ஸம்ஹரிக்கப்பட்டான். அதனால் மஹாபாபியான அவனுக்கும் புண்யலோகம் கிட்டச் செய்யணுமென்றுதான் அவர் இப்படித் தேராலேயும் காலாலேயும் ஓடி ஓடி வந்தது!

ஜாம்பவானிடம்போலவே சததன்வாவிடமும் பகவானுக்கு ஜயசாலி என்ற பெருமை ஸ்யமந்தகத்தினால் ஏற்பட்டது. ஆனால் அது எடுபடாமல் மறுபடி பழியும் வந்தது!

செத்துப் போனவனிடம் ஸ்யமந்தகம் இருக்கிறதா என்று தேடித் தேடிப் பார்த்தார். கிடைக்கவில்லை. அவன்தான் அக்ரூரரிடம் அதைப் போட்டுவிட்டானே!

கீதையில் பகவான் தம்மைப்பற்றி

வேதாஹம் ஸமதீதாநி வர்த்தமாநாநி சார்ஜுன ।
பவிஷ்யாணி ச பூதாநி மாம் து வேத ந கச்சன ॥

என்று சொல்லிக் கொள்கிறார். அதாவது, 'அர்ஜுனா! இறந்த காலம், நிகழ்காலம், எதிர்காலம் எல்லாவற்றிலும் நடக்கும் ஸமாசாரங்கள் எனக்குத் தெரியும்; ஆனால் என்னைத்தான் எவராலும் தெரிந்து கொள்ள முடியாது' என்று சொல்லிக் கொள்கிறார். அப்படிப்பட்ட ஸர்வஜ்ஞர்தான் சததன்வாவிடம் மணி இருப்பதாக நினைத்துத் துரத்திய மாதிரியே ஆட்டம் போட்டிருக்கிறார்! அண்ணாவையும் இந்த அபிப்ராயத்தைச் சொல்லித்தான் அழைத்து வந்தார். இன்னொரு அவதாரமான அவரும் தம்பிக்கு ஏற்கெனவே தமக்கும் ஞானத்ருஷ்டியில்லாத மாதிரி காட்டிக் கொண்டு அத்தனை தூரம் கூடவந்தார்.

ஊராரிடம் மித்யாபவாதப்பட்டது போதாது, ஸொந்தத் தமையனாரிடமும் அபவாதப்பட்டு, மனுஷ்ய வாழ்க்கையின் அடி உதைகளை நன்றாக வாங்கிக் கொள்ள வேண்டுமென்றே ஸ்வாமி மாய விளையாட்டுப் பண்ணினாற் போல இருக்கிறது!

சததன்வாவை வதம் செய்துவிட்டு ரதத்துக்குத் திரும்பிய வர், 'அண்ணா! அவனைக் கொன்றுவிட்டேன். ஆனால் மணியை அவனிடம் காணவில்லை' என்றார்.

இவருடைய மாயா நாடகத்துக்குத் தாமும் அனுஸரணை யாகப் போக வேண்டுமென்பதாலேயே பலராமர் இவரிடம் விரோதமாக நடக்க வேண்டியிருந்தது! அதனால், க்ருஷ்ணர் இப்படிச் சொன்னாரோ இல்லையோ, பலராமருக்கு ரௌத்ர கோபம் உண்டாகிவிட்டது.

'டேய் க்ருஷ்ணா! நீ எப்போதுமே கபடியாகத்தான் இருந் திருக்கிறாய். இப்போதும் மணியை நான் எங்கே கேட்டு விடு வேனோ என்றுதான் கபடம் பண்ணுகிறாய். அதை எங் கேயோ ஒளித்து வைத்துக் கொண்டே நீ கதை அளக்கிறாய் என்பதில் எனக்குக் கொஞ்சங்கூட ஸம்சயமில்லை. உன்னை பந்து என்று சொல்லிக் கொண்டு ஸஹவாஸம் பண்ணுவதே யோக்யர்களுக்கு முடியாத கார்யம்' – என்றெல்லாம் வாயில் வந்தபடித் திட்ட ஆரம்பித்து விட்டார்.

பூர்ணாவதாரமாக வந்த பரமபுருஷன் ஸொந்த ப்ராதா விடம் இப்படிப்பட்ட நிந்தனையை வாங்கிக் கொண்டும் பொறுமை இழக்காமல், பணிவு குறையாமல், 'அண்ணா! நீங்கள் என்னை இப்படி ஸந்தேஹிக்கக் கூடாது. நான் சொல் வது ஸத்யம். வேண்டுமானால் நீங்களே என்னை சோதித்துப் பார்த்துக் கொள்ளுங்கள்' என்று தழைந்து கேட்டுக் கொண் டார்.

பலராமருக்கோ கோபம் வந்துவிட்டால் லேசில் தணி யாது. எதிர்வாதமே அவருடைய மனஸில் அப்போது ஏறாது. ஆனபடியால் க்ருஷ்ணர் எத்தனை சொல்லியும் அவர் 'கன்வின்ஸ்' ஆகவில்லை. 'உன்னை சோதனை போட்டு என்ன

ப்ரயோஜனம்? நீ எந்த இந்த்ரஜாலமும் செய்யக் கூடியவன். திரஸ்கரிணி (கண்கட்டு) வித்தையால் மணியை மறைத்து விடுவாய். போடா போ! இனிமேல் உன் மூஞ்சியில் நான் முழிக்க மாட்டேன்' என்று சத்தம் போட்டுவிட்டு, க்ருஷ்ணரோடு த்வாரகைக்குத் திரும்பாமல் அங்கிருந்தே விதேஹ ராஜ்யத்துக்குப் போய்விட்டார்.

க்ருஷ்ணர் ஒரே விசாரமாக த்வாரகைக்குத் திரும்பினார். பட்டதெல்லாம் போதாது என்று மறுபடி ஊர் ஜனங்களின் மொத்துப் பேச்சுக்கு ஆளானார். 'மணியிடம் பேராசையால் தமையனையும் பகைத்துக் கொண்டு ஊரை விட்டே விரட்டி விட்டானே!' என்று ஜனங்கள் பழி சொல்வதைக் கேட்டு மனஸ் நொந்து கஷ்டப்பட்டார்.

ஸாதாரணமாகவே ஜனங்களின் குணம், ஒருத்தரிடமுள்ள நல்லதற்காகக் கொண்டாடுவதைவிட, அவர் என்ன தப்புப் பண்ணியிருக்கிறார், பண்ணியிருக்கக் கூடும் என்று பார்த்து அதற்காகக் கண்டனம் பண்ணுவதுதான். நம்மிலே பேப்பர் படிக்கிறவர்கள், பொது விஷயம் பேசுபவர்கள்கூட அவரவருடைய அபிமானத் தலைவர்களைப் புகழ்வதைவிட, பிடிக்காத மற்ற கட்சிக்காரர்களைக் காரஸாரமாக விமரிசிப்பதில்தானே அதிக ருசி காட்டுகிறோம்? திட்டிப் பேசுவதில் இன்றைய ஜனங்களுக்குள்ளே ஈடுபாடு என்றைக்குமே இருந்திருக்கிறது என்று இந்தப் புராணக் கதையிலிருந்து தெரிகிறது.

அக்ரூரரும் மணியும்

கிருஷ்ணர் த்வாரகைக்கு வந்து விட்டாரென்றதும் ஸ்யமந்தகத்தை வைத்துக் கொண்டிருந்த அக்ரூரருக்கு பயம் பிடித்துக் கொண்டது. 'அபயம் தருகிறவன் இவன்தான்' என்று எந்த க்ருஷ்ணரின் ஸாமீப்யத்துக்கு (அணுக்கத்துக்கு) இத்தனை நாளாக ஆசைப்பட்டுக் கொண்டிருந்தாரோ, அவரிடமே இப்போது பயப்பட்டுக் கொண்டு, அவர் பக்கத்திலேயே இருக்க வேண்டாமென்று அக்ரூரர் நினைத்தார்! த்வாரகையை விட்டு வெளியேறி விட்டார். 'அர்த்தம் அனர்த்தம்' என்று ஆசார்யாள் சொன்னாற்போல, பொருள் படுத்தும் பாடு!

க்ருஷ்ணர் விஷயத்தில் அக்ரூரருக்கு ஏதோ இப்படி அசட்டுத்தனமான பயமும் ஸம்சயமும் ஏற்பட்டாலும் மற்றபடி அவருடைய ஸ்வாபாவிகமான ஈச்வர பக்தி, நல்ல எண்ணங்கள் எல்லாம் போய்விடவில்லை. ஆனபடியால் த்வாரகையை விட்டுப் புறப்பட்டவர் எங்கேயோ ஊர் சுற்றாமல் க்ஷேத்ராடனம் பண்ணிக் கொண்டே போய்க் காசியை அடைந்தார்.

அங்கே போனபின் அவர் மனஸ் எந்தக் கெடுதலும் இல்லாமல் தூய்மையாக ஆயிற்று. மணியினால் ஸ்வயலாபம் அடைய வேண்டுமென்ற எண்ணமும் அவருக்கு இல்லை. ஆனதால் ஸ்யமந்தகம் தினமும் எட்டு பாரத் தங்கம் கொடுக்க ஆரம்பித்துவிட்டது. அக்ரூரர் அதைக் கொண்டு தனக்கோ தன் குடும்பத்துக்கோ எதுவும் பண்ணிக் கொள்ளும் எண்ணமில்லாமல் காசியில் அனேக தேவாலயங்களை நிர்மாணித்துத் திருப்பணிகளை பண்ணி இறைத் தொண்டு செய்து கொண்டிருந்தார்.

திவ்யமணி அவரை பாஹ்யாந்தர சௌசமுள்ளவராகவே

(உள்ளும் புறமும் சுத்தமானவராகவே) கருதி தினமும் ஸ்வர்ண பாரம் கொடுத்ததோடு, அவர் இருக்கிற இடத்தைச் சுற்றி ரோகம், துக்கம், அதிவ்ருஷ்டி (பேய் மழை) அநாவ்ருஷ்டி (வறட்சி) முதலான ஈதிபாதைகள் இல்லாமல் நல்ல ஸுபி க்ஷத்தை உண்டாக்கி வந்தது!

இங்கே த்வாரகையில் பகவான் பல தினுஸாக எண்ணி துக்கப்பட்டுக் கொண்டிருந்தார். 'இந்த ஸ்யமந்தகத்தால் எத் தனை கஷ்டம் வந்துவிட்டது? ப்ரஸேனன், ஸத்ராஜித், சததன்வா என்று மூன்று பேரை அது பலி வாங்கிவிட்டது. முதலில் அது ஸத்ராஜித்திடமிருந்து நமக்கு அபவாதம் வாங்கி வைத்தது; இப்போதோ அண்ணாவே நம்மை விகல்பமாக எடுத்துக்கொண்டு தேசாந்தரம் போகும்படிச் செய்திருக்கிறது. அக்ரூரர் ஊரிலில்லை யென்பதால் அவர்தான் அதோடு போய்விட்டாரென்று ஊஹிக்க வேண்டியிருக்கிறது. அதாவது ஸத்தான அந்த ஆத்மாவை இங்கேயில்லாதபடி பண்ணியிருப் பதும் ஸ்யமந்தகம்தான். ஸத்யபாமாவுக்கோ பிதாவின் மரணத் தினால் அது பெரிய சோகத்தை இழைத்திருக்கிறது. ஊரே நம்மை ஸந்தேகப்படுகிறது. எதனால் இப்படிப் பல கஷ்டங் கள்? எதனால் இப்படி மறுபடி மறுபடி மித்யாபவாதத்துக்கு ஆளாகிறோம்?' என்று யோசித்துக் கொண்டிருந்தார்.

அப்போது நாரத மஹர்ஷி வந்தார். எப்போது வரணும், எப்போது வந்தால் கதையில் ஸ்வாரஸ்யமான திருப்பம் உண்டாக்க முடியும் என்று அவருக்குத் தெரியும்.

'ஸ்வாமீ! தாங்கள் ஏதோ விசாரத்தில் ஆழ்ந்திருப்பதாகத் தெரிகிறதே, என்ன காரணம்?' என்று பகவானைக் கேட்டார்.

பகவான் ஸ்யமந்தகத்தினால் உண்டான அனர்த்த பரம்ப ரையை அவருக்குச் சொன்னார். 'எனக்கு ஏன் இப்படி மித்யா பவாதம் திரும்பத் திரும்ப ஏற்படுகிறது? தேவர்ஷியான தங்க ளுக்குத் தெரியாததில்லை; தாங்கள்தான் காரணம் சொல்ல வேண்டும்' என்று ஸாக்ஷாத் பரமாத்மா தம்மைக் குறைத்துக் கொண்டு விநயத்தோடு கேட்டார்.

'ஓ அதுவா? இதோ சொல்கிறேன். நீங்கள் ஒரு பாத்ரபத சுக்ல சதுர்த்தியின்போது சந்த்ரனைப் பார்த்து விட்டீர்கள்.

அதனால்தான் விக்நேச்வர சாபத்தினால் வீண் அபவாதத்துக்குப் பாத்ரமாகிவிட்டீர்கள்' என்று நாரதர் சொன்னார்.

'பிள்ளையாரென்று ஆரம்பித்துவிட்டு என்னவோ க்ருஷ்ணர் கதையே சொல்லிக்கொண்டு போகிறாரே' என்று நினைத்தவர்களுக்கு இப்போதுதான் விஷயம் வர ஆரம்பித்திருக்கிறது!

பாத்ரபதம்; பஞ்சாங்க வித்யாஸம்

பாத்ரபதம் என்பது ஓர் இரட்டை நக்ஷத்ரம். பூர்வ பாத்ர பதம், உத்தர பாத்ரபதம் என்று அந்த இரண்டு நக்ஷத்ரங்களுக்கும் பேர். ப்ரோஷ்ட பதம் என்றும் சொல்வார்கள். பொதுவாக, மாஸத்தைக் குறிக்கும்போது – அதாவது இந்த நக்ஷத்ரங்களில் ஒன்றில் பௌர்ணமி வருகிற மாஸத்தைக் குறிப்பிடும்போது – பாத்ரபதமென்றும், நக்ஷத்ரத்தையே குறிப்பிடும்போது ப்ரோஷ்டபதம் என்றும் சொல்வது வழக்கம். பூர்வ ப்ரோஷ்டபதீ, உத்தர ப்ரோஷ்டபதீ என்று இருப்பதைத்தான் திரித்துப் பூரட்டாதி, உத்திரட்டாதி என்கிறோம். பௌர்ணமியன்று ப்ரோஷ்டபதி நக்ஷத்ரத்தைக் கொண்ட மாஸமாகிய ப்ரோஷ்டபதீயைத்தான் இன்னொரு விதத்தில் திரித்துப் புரட்டாசி என்கிறோம்.

ஆனால் நம்முடைய புரட்டாசியும் ஸரி, இதே மாதிரி நக்ஷத்ரங்களின் பேர்களையுடைய மற்ற பதினோரு மாஸங்களும் ஸரி, கரெக்டாக அந்தப் பௌர்ணமியில் அந்த நக்ஷத்ரம் வருவதாகத்தானிருக்க வேண்டுமென்றில்லாமல் ஒரு மாஸம் முன் பின் தள்ளியும் போய்விடுவதுண்டு, காரணம், நாம் மாஸப் பேரை பௌர்ணமி நக்ஷத்ரத்தைக் கொண்டு சித்ரா, விசாகம், கார்த்திகம் என்கிறதுபோல நக்ஷத்ரத்தின் பேரில்

வைத்துக் கொண்டாலும், வாஸ்தவத்தில் இதற்கு ஸம்பந்தமில்லாமல் மாஸப் பிறப்பை ஸூர்யன் பன்னிரண்டு ராசிகளில் ஒவ்வொன்றாகப் பிரவேசிக்கும் தினமாகத்தான் வைத்துக் கொண்டிருக்கிறோம். தமிழ் தேசத்திலுள்ள நாம் பின்பற்றும் இந்த விதமான மாஸத்துக்கு 'ஸௌரமானம்' என்று பேர்.

தெலுங்கர், கன்னடஸ்தர் முதலானவர்களும், வடக்கத்தியர்களில் பெரும்பாலாரும் அனுஸரிக்கும் 'சாந்த்ரமானம்' என்ற பஞ்சாங்கத்தின்படி அமாவாஸ்யையை அடுத்து வரும் வளர் பிறைப் பிரதமையில் ஒவ்வொரு மாஸமும் பிறக்கும். அந்த விதமான மாஸத்தில்தான் அந்த மாஸத்தின் பெயர் எந்த நக்ஷத்ரத்தை வைத்து இருக்கிறதோ அதுவும், வாஸ்தவமாகவே அந்தப் பௌர்ணமியில் அல்லது பௌர்ணமிக்கு நெருக்கமான திதியில் வருகிற நக்ஷத்ரம் எதுவோ அதுவும் முன்னே பின்னே தள்ளிப்போகாமல் கரெக்டாக ஒத்துப் போகும்.

பண்டிகைகளெல்லாம் இந்த சாந்த்ரமான மாஸப்படியே நிர்ணயமானவை. ஆகையால் பிள்ளையார் சதுர்த்தி பாத்ரபத மாஸத்தில் சுக்ல பக்ஷச் சதுர்த்தியன்று என்றால், அது எப்போதும் தெலுங்கர், கன்னடஸ்தர் ஆகியவர்களுக்கு அவர்களுடைய பாத்ரபத மாஸத்திலேயேதான் வரும். நமக்கு (ஸௌரமானத்தைப் பின்பற்றும் தமிழ் தேசத்தவர்களுக்கு) இப்படியில்லாமல், பிள்ளையார் சதுர்த்தி புரட்டாசியாகவு மிருக்கலாம், அல்லது ஆவணியிலேயே வந்தாலும் வந்து விடலாம். காரணம் என்னவென்றால் நம்முடைய பங்குனி அமாவாஸ்யை ஆன மறுதினமே அவர்களுடைய சித்திரை பிறந்து, இதேபோல ஒவ்வெரு மாஸத்திலும் நடந்து, நம்முடைய ஆவணி அமாவாஸ்யையான மறுதினமே அவர்களுடைய புரட்டாசி (அதாவது பாத்ரபத மாஸம்) பிறந்துவிடும். அதிலே நாலு நாளுக்கப்புறம் சதுர்த்தி வருகிறபோது ஸூர்யன் ஸிம்ஹ ராசியைவிட்டுக் கன்யா ராசிக்குப் போகாமலே இருக்கலாம். (அனேகமாக இப்படித்தானிருக்கிறது.) ஸூர்யனின் கன்யா ப்ரவேசத்தன்றுதான் நம் புரட்டாசி பிறப்பதால், இம்மாதிரி வருஷங்களில் நமக்கு ஆவணியிலேயே பிள்ளையார் சதுர்த்தி வந்துவிடுகிறது.

இதே மாதிரிதான் ஸ்ரீராம நவமி என்றால், அது எப்போ

தும் சாந்த்ரமானக்காரர்களுக்கு சித்திரை மாஸ நவமியாகவே இருக்க, நமக்தோ சில ஸமயம் பங்குனி, சில ஸமயம் சித்திரை என்று இருக்கிறது. இப்படியே கோகுலாஷ்டமி, நவராத்திரி முதலான எல்லாப் பண்டிகையுமே நமக்கு (முறையே) ஆடியாகவோ ஆவணியாகவோ இருக்கலாம், புரட்டாசியாகவோ, ஐப்பசியாகவோ இருக்கலாமென்றிருக்க, அவர்களுக்குக் கோகுலாஷ்டமி என்றால் ச்ராவண (அவர்களுடைய ஆவணி) க்ருஷ்ண பக்ஷ அஷ்டமிதான், நவராத்ரி என்றால் ஆச்வின (ஐப்பசி) சுக்லபக்ஷத்தின் முதல் ஒன்பது தினங்கள்தான் என்று தீர்மானமாக இருக்கிறது.★

சாந்த்ரமான பாத்ரபத மாஸத்தில் அதாவது நம்முடைய ஆவணி அல்லது புரட்டாசி மாஸத்தில் வரும் வளர் பிறைச் சதுர்த்திதான் நாரத பகவான் குறிப்பிட்ட 'பாத்ரபத சுக்ல சதுர்த்தி' என்று சொல்ல வந்தேன்.

அதுதான் பிள்ளையார் சதுர்த்தி தினம்.

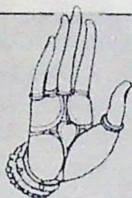
அப்படிப்பட்ட ஒரு தினத்தில் க்ருஷ்ணர் ஆகாசத்தில் தெரியும் சந்த்ரனைப் பார்த்துவிட்டார். அது எந்தத் தினம் என்று உங்களுக்கு நினைவிருக்கலாம். ப்ரஸேனனோடு வேட்டைக்குப் போய், அங்கே அவன் பிரிந்துபோய், பகவான் ரொம்ப நாழி காத்திருந்து, அப்புறம் ஆகாசத்தைப் பார்த்து, 'அடடே, நாலாம் பிறைகூட உதித்து விட்டது!' என்று ஊருக்குத் திரும்பினாரே, அந்தத் தினம்தான்!

இப்படிச் சதுர்த்திச் சந்த்ரனை அவர் பார்த்ததால்தான் அவர்மீது விக்நேச்வரரின் சாபம் பலித்துத் தப்பான அபவாதம் ஏற்பட்டுவிட்டது என்று நாரதர் தெரிவித்தார்.

அவர் இப்படிச் சொன்னவுடன் பகவான், 'சுக்லபக்ஷ சதுர்த்தியில் சந்த்ரனைப் பார்ப்பதால் இப்படி தோஷம் ஸம்பவிக்க வேண்டுமென்று விக்நேச்வரர் ஏன் சபித்தார்?' என்று கேட்டார்.

★ சாந்த்ரமான, ஸௌரமான மாதங்கள் விஷயமாக அருள் உரை, 51-வது புத்தகத்தில் இடம்பெற்றுள்ள 'சாதுர்மாஸ்யமும் அதில் போஜன விதியும்' என்ற உட்பிரிவில் கூறப்பட்டுள்ளது.

நாரதர் அவருக்கு ஸவிஸ்தாரமாகக் கதை சொல்ல ஆரம்பித்தார்.

கேள்வி பதில்; கதைக்குள் கதை

புராணங்களில் இப்படித்தான் ஒருத்தர் கேள்வி கேட்டு இன்னொருத்தர் பதில் சொல்வதாகவே வ்ருத்தாந்தங்கள் வரும். எல்லாப் புராணங்களுமே ஜெனரலாக நைமிசாரண்ய முனிவர்களின் கேள்விகளுக்கு ஸூதர் பதிலாகச் சொன்னவைதான். அது தவிர ஒவ்வொரு புராணமும் 'பர்ட்டிகுலராக' ஒருத்தர் கேள்விக்குப் பதிலாக இன்னொருத்தர் சொன்னதாகும். த்ருஷ்டாந்தமாக, பாகவதமும் ஸூதர் நைமிச ரிஷிகளுக்கு உபதேசித்தது தானென்றாலும், அதைக் குறிப்பாக பரீக்ஷித்துக்கு உபதேசித்த சுகாசார்யாளின் வாக்கிலேயே நாம் பெற்றிருக்கிறோம். இதிஹாஸங்களான ராமாயண, மஹாபாரதங்களைப் பார்த்தால் – வால்மீகி மஹர்ஷி, 'ஸகல உத்தம குணங்களும் நிறைந்து இருக்கிறவன் யார்?' என்று கேட்க, அதற்குப் பதிலாக நாரதர் ராமசரித்ரத்தைச் சொன்னதாகவும், அப்புறம் அதை வால்மீகி ஸ்ரீமத் ராமாயண காவ்யமாக்கி லவ குசர்களுக்குக் கற்றுக் கொடுத்தபடி அந்த இரண்டு குழந்தைகளும் ராமருக்கு முன்னேயே அச்வமேத மஹா மண்டபத்தில் பாடினதாகவும் இருக்கிறது. பாரதமும் நைமிச ரிஷிகளுக்கு ஸூதர் சொன்னது தான். ஆதி காவ்யம் எனப்பட்ட ராமாயணத்துக்கு மட்டும் ஸூதர் – நைமிசாரண்ய ரிஷிகள் ஸம்பந்தமில்லை. பர்ட்டிகுலராக பாரதக் கதையைப் பாண்டவர்களுடைய கொள்ளுப் பேரனான ஜனமேஜயனுக்கு வைசம்பாயனர் சொன்னதாகவும், இதையே வ்யாஸர் காவ்யமாக்கிச் சொல்ல விக்நேச்வரர் எழுதி வைத்ததாகவும் கதை. இப்படி ஒருத்தர் இன்னொருத்தருக்குச் சொல்லும் ஒவ்வொரு புராண – இதிஹாஸத்தின்★ நடுநடுவி

★ புராணத்துக்கும் இதிஹாஸத்துக்குமுள்ள மாறுபாடு குறித்து அருள் உரை 32-வது புத்தகத்தில் இடம்பெற்றுள்ள 'இதிஹாஸம் – புராணம்; பெயர் விவரம்' என்ற உட்பிரிவைப் பார்க்க.

லேயும் கதாபாத்ரங்கள் கேள்வி கேட்க, நாரதர், அகஸ்த்யர், மார்க்கண்டேயர் முதலான ரிஷிகள் பதிலுக்கு உபாக்யானங்கள் சொன்னதாக வரும். ராமாயணத்தின் உத்தரகாண்டத்தில் ராவணாதியர் சரித்ரமெல்லாம் அகஸ்தியர் ராமருக்குச் சொன்னதாகவே வருகிறது. இந்த அகஸ்த்யரே கேள்வி கேட்க அவருக்கு ஹயக்ரீவர் சொன்னதுதான் ப்ரஹ்மாண்ட புராணத்தில் வரும் லலிதோபாக்யானம். மஹாபாரதத்தில் இப்படி அனேக ரிஷிகள் அனேக உபாக்யானங்களைப் பாண்டவர்களுக்குச் சொன்னதாக – குறிப்பாக அவர்களுடைய வனவாஸ காலத்தில் சொன்னதாக – வருகிறது. அப்படித்தான் இங்கே ஸ்காந்தத்தில் க்ருஷ்ண பரமாத்மா 'வளர்பிறையில் சதுர்த்திச் சந்த்ரனை ஏன் பார்க்கக்கூடாது?' என்று கேள்வி கேட்டதற்கு நாரதர் பதிலாகச் சொன்ன கதை வருகிறது. அப்புறம் இப்படி க்ருஷ்ணர் நாரதரைக் கேட்ட விவரத்தையும் சேர்த்து இந்தக் கதையை நந்திகேச்வரர் ஸனத்குமாரருக்குச் சொன்ன final shape-ல் கொடுத்திருக்கிறது.

சந்திரனின் கர்வபங்கம்

மஹா கணபதி மூஷிகத்தின் மேல் ஏறிக்கொண்டு ஸர்வ லோகங்களிலும் ஆனந்தமாக ஸஞ்சாரம் செய்து கொண்டிருப்பார். இப்படி ஸஞ்சாரம் செய்யும்போது ஒரு ஸமயம் சந்த்ரலோகத்துக்குப் போனார். 'சசிவர்ணர்' எனப்படுபவரின் சசியின் உலகத்துக்குப் போனார். குழந்தைக்கு அம்புலி பிடிக்குமல்லவா?

சந்த்ரனுக்குத் தன்னுடைய அழகைப் பற்றி ரொம்பக் கர்வம். கவிகள் பகவானை வர்ணிப்பதானால்கூட 'பூர்ண சந்த்ரன் மாதிரி முகமுள்ளவர்' என்றுதானே சொல்கிறார்கள்? இதனால் அவனுக்குக் கர்வம் தலைக்கேறி விட்டது. தன்னைத்

தானே மெச்சிக்கொள்ள ஆரம்பித்துவிட்டால் அப்புறம் மெச்சத் தகுந்ததாக இருக்கிற மற்றதெல்லாம் மட்டமாகத்தான் தெரியும். இப்படித்தான் பிள்ளையாரின் அழகு சொட்டுகிற குழந்தை ரூபத்தைப் பார்த்ததும் சந்த்ரனுக்கு இளக்காரமாகத் தோன்றியது.

சாந்தமும் அன்பும் ஞானமும் ததும்பும் அவருடைய ஆனைமுகம், விசிறி மாதிரி ஆடிக்கொண்டிருக்கும் அவருடைய விஸ்தாரமான காது, நல்ல த்ருப்தியையும் குழந்தையின் கொழு கொழுப்பையும் காட்டும் அவருடைய தொப்பை, குட்டிக்கால் என்று எதைப் பார்த்தாலும் நமக்கு, 'இப்படியும் ஓர் அழகு உண்டா, உண்டா?' என்று தெவிட்டாத ஆனந்தமாக இருக்க, சந்த்ரனுக்கோ, 'இதென்ன, அசிங்கமாகத் தும்பிக்கையும், முறம் மாதிரிக் காதும், பானையாட்டம் வயிறும், கூழைக் காலும்?' என்று பரிஹாஸமாக இருந்தது. பக்தியுள்ளவர்களுக்கு எதெல்லாம் ரொம்பவும் கொண்டாடத் தக்கதாக இருக்குமோ அதுவே பக்தியில்லாதவர்களுக்கு நிக்ருஷ்டமாக (தாழ்வானதாக), கேலியாக இருக்கும்.

பிள்ளையாரைப் பார்த்ததும் சந்த்ரன் கேலியாகச் சிரித்தான்.

உடனே அவருக்குக் கோபம் வந்துவிட்டது. துஷ்டத்தனத்தைச் சிக்ஷித்துத் திருத்த வேண்டியது தெய்வங்களின் பொறுப்பானதால் கோபம் வந்தது; தன்னை அவமதித்து விட்டானே என்பதற்காக அல்ல!

சந்த்ரனிடம் பிள்ளையார் மஹாகோபமாகப் பேச ஆரம்பித்தார்:

'அடேய், சந்த்ரா! நீ வெள்ளை வெளேரென்று கண்ணுக்குக் குளிர்ச்சியாயிருக்கிறாய், உன்னைக் கவிகளெல்லாம் ஸ்தோத்ரம் பண்ணுகிறார்கள் என்பதில்தானே உனக்குக் கர்வம் தலைக்கேறியிருக்கிறது? நீ வெளுப்பாயிருந்தாலும் அந்த வெளிச்சம் உன் ஸொந்தச் சரக்கா என்ன? ஸூர்ய வெளிச்சத்தை இரவல் வாங்கிக் கொண்டு அந்தக் கடன் சரக்கில் அல்லவா நீ பளபளக்கிறாய்? அந்த வெளிச்சம் படாத உன்னுடைய அங்கங்கள் சந்த்ர மண்டலத்திலேயே அசிங்கமாக,

திட்டுத்திட்டாக கரேலென்றுதான் இருக்கின்றன என்பதை மறந்துவிட்டாய் போலிருக்கிறது.

'அதுதான் போகட்டும், ரூபத்தைவிட குணம்தான் முக்ய மென்றால், அதிலும் உன் லக்ஷணம் என்ன? ரூபத்திலுள்ள களங்கம் போலவே குணத்திலும் உனக்குள்ள களங்கத்தினால் தான் பத்னிகளுக்குள்ளேயே பாரபக்ஷம் பண்ணி, மாமனார் சாபத்தை வாங்கிக் கட்டிக்கொண்டு தினம் கொஞ்சமாகத் தேய ஆரம்பித்தாய். (இருபத்தியேழு நக்ஷத்ர கன்னிகளையும் கல்யாணம் செய்துகொண்டிருந்த சந்த்ரன் ரோஹிணி ஒருத்தி யிடம் மட்டும் ப்ரியம் காட்டி மற்ற பத்னிகளை உதாஸீனம் செய்தான். இதனால் அவர்களுடைய தகப்பனாரான தக்ஷன் அவனைச் சபித்துவிட்டார்.) அப்புறம் என் தகப்பனார்தான், தேய்ஞ்சு மாய்ச்சு கிடந்த உன்னை அந்த மூன்றாம்பிறை ரூபத் திலேயே தூக்கித் தன் தலைமேலே வைத்துக் கொண்டு உனக்கு மறுபடி அந்தஸ்து ஏற்படுத்திக் கொடுத்தார். அதோடு நீ ஒரே யடியாகத் தேய்ந்து மறைந்து போய்விடாமல் உன்னைக் கொஞ்ச கொஞ்சமாக வளருமாறு பண்ணினார். ஆனால் அப்போதுகூட உன்னையே தெய்வமாக நம்பிவந்த பத்னி களுக்கு நீ செய்த த்ரோஹத்தை முழுக்க மன்னிக்கக் கூடாது. நீ இப்பேர்ப்பட்ட தப்பு பண்ணினவனென்று லோகம் மறந்து போகக் கூடாது என்றுதான், நீ பூர்ணமாக வளர்ந்தவுடனேயே மறுபடி தேய ஆரம்பிக்க வேண்டும், மாறி மாறி அவருடைய கருணையைக் காட்டுவதற்காகத் தேய்வதாகவுமிருக்க வேண்டு மென்று ஏற்படுத்தி விட்டார். இதையோ, குரு பத்னியிடமே நீ தப்பாக நடந்துகொண்டதையோ எவரும் மறந்துவிடவில்லை. குண ஸம்பத்துக்காக உன்னை யாரும் பார்க்கவில்லை. கண் ணுக்குக் குளுத்தியாக வெள்ளை பூசிக் கொண்டிருக்கிறாயே என்றுதான் பார்க்கிறார்கள்.

'இனிமேல் உன் ரூப ஸம்பத்துக்காகவும் உன்னை யாரும் பார்க்க மாட்டார்கள். அப்படி நான் சாபம் கொடுக்கிறேன். இனிமேல் எவரொருத்தர் உன்னைப் பார்த்தாலும், களங்க முள்ள உன்னைப் பார்த்ததற்குப் பலனாக, அவர்களுக்கும் லோகத்தில் களங்கம் கற்பிக்கப்படட்டும்; உன்னைப் பார்க்கிறவர் மித்யாபவாதத்துக்கு ஆளாகட்டும்!' என்று சபித்துவிட்டார்.

சாபத்தின் உட்கிடை

'ரொம்பவும் அழகாக இருக்கிறோம், ப்ரமாதமாக அலங்காரம் பண்ணிக் கொண்டிருக்கிறோம்' என்று அஹம்பாவப்படுபவர்களுக்குப் பெரிய 'பனிஷ்மென்ட்' அவர்களை யாரும் ஏறெடுத்துப் பார்க்காமல் அலக்ஷ்யப் படுத்தும்படிச் செய்வதுதான். அதனால்தான் பிள்ளையார் இப்படிச் சாபம் கொடுத்தார். சந்திரனுக்கே நேரே ஹானி உண்டாகும்படியாக, 'உன் கண் அவியணும்', 'நீ கல்லாகப் போகணும்' என்ற மாதிரிச் சாபம் தராமல் அவனைப் பார்க்கிறவர்களுக்கு அபவாதம் உண்டாகும்படியாகச் சபித்தார். இவர் அவனை சபிக்காவிட்டாலும், அவனைப் பார்த்துவிட்டு அபவாதப்படும் அத்தனைபேரும், 'இந்த பாழாய்ப் போகிற சந்திரனை பார்த்துத்தான் நமக்கு இந்தக் கஷ்டம் வந்தது' என்று வயிறெரிந்து சபிப்பார்களல்லவா?

இன்னொன்றுகூடச் சொல்லாம். ஒருத்தன் எத்தனைதான் குணஹீனனாக இருந்தாலும், அவனுக்கு அழகோ, அதிகாரமோ இருந்துவிட்டால் அவனை மெச்சி ஸலாம் போடும் லோக வழக்கத்தைக் கண்டிக்கவும் பிள்ளையார் இப்படிச் செய்திருக்கலாம்.

ரூபத்தினால் கர்வப்படுபவனுக்குத் தான் 'இக்னோர்' செய்யப்படுவதுதான் ஸரியான தண்டனை! குணத்தைப் பார்க்காமல் ஒருத்தனுடைய ரூபத்தை மாத்திரம் பார்த்து ஸ்தோத்ரம் செய்பவர்களுக்கு, அவர்களுடைய குணத்துக்கே தோஷம் கற்பித்து உண்டாக்கும் அபவாதம்தான் ஸரியான தண்டனை.

தன்னை இனிமேல் யாரும் ஏறெடுத்துப் பார்க்க

மாட்டார்களே என்பதில் அவமானம், தப்பித் தவறிப் பார்த்து விட்டால் அப்புறம் அபவாதத்துக்கு ஆளாகிக் கரித்துக் கொட்டுவார்களே என்பதில் பயம் – இரண்டும் சேர சந்த்ரன் தான் உதித்த ஸமுத்ரத்துக்குள்ளேயே போய் ஒளிந்துகொண்டு விட்டான்.

ராவேளைகளில் சந்த்ரனில்லாமல் லோகம் பலவிதமாகக் கஷ்டப்பட்டது. ஓஷதிகள் (மூலிகைகள்) சந்த்ரிகையாலேயே வளர்பவையாதலால், இப்போது நிலா இல்லாமல் அவை வாடிப்போனதில் எங்கே பார்த்தாலும் வியாதிகள் உண்டாயின. எத்தனை பார்த்தாலும் போதுமென்ற த்ருப்தியைத் தராத பால் நிலவு இல்லாமல் ரஸிகஜனங்கள் வருத்தப்பட்டார்கள்.

அதனால் தேவர்கள், ரிஷிகள் எல்லாரும் லோகத்திடம் பரிவுகொண்டு ப்ரம்மாவிடம் போய் முறையிட்டார்கள்.

எப்போதுமே மும்மூர்த்திகளில் முதல்வரான ப்ரம்மாவிடம் தான் முதலில் போய் வேண்டிக் கொள்வார்கள். அப்போது சில ஸமயங்களில் அவரே குறை தீர்த்து வைப்பார்; சில ஸமயங்களில், ரொம்பப் பெரிய அனுக்ரஹமாகச் செய்ய வேண்டியிருந்தால் அப்போது, தம்மிடம் பிரார்த்திப்பவர் களை விஷ்ணுவிடமோ ஈச்வரனிடமோ அம்பாளிடமோ அழைத்துக் கொண்டு போய், தாமும் சேர்ந்து முறையிடுவார். இப்படித்தான் புராணங்களில் இருக்கிறது.

சந்த்ரனை மறுபடி ஆகாசத்தில் ஸஞ்சாரம் பண்ணும்படிச் செய்ய வேண்டுமென்று தேவ, ரிஷிகள் ப்ரம்மாவிடம் பிரார்த்தித்ததும் அவர், 'மஹா கணபதி கொடுத்த சாபத்துக்கு நான் எப்படி விமோசனம் சொல்வது? பரமேச்வரனாலும் முடியாததாச்சே அது! ஆனபடியால் சாபம் கொடுத்தவரையே உபாஸியுங்கள். அவர் காலிலேயே விழுந்து ப்ரார்த்தனை செய்யுங்கள். அவருக்கு உகந்த திதியான சதுர்த்தியில் நக்த வ்ரமிருந்து, விசேஷ பூஜை பண்ணுங்கள். மோதகம், அப்பம், பழம், தேங்காய் எல்லாம் நிறைய நிவேதனம் பண்ணி, மனஸ் உருக வேண்டிக் கொண்டு அவர் மனஸையும் உருக்கி அனுக்ரஹத்தை ஸம்பாதித்துக் கொள்ளுங்கள்' என்று சொல்லி

விட்டார்.

பொதுவாக வ்ரதமென்றால் பகலில் மட்டும் போஜனம் பண்ணிவிட்டு, ராத்ரி உபவாஸமிருப்பது வழக்கமென்றாலும் சில வ்ரதங்களுக்கு பகலில் உபவாஸமிருந்துவிட்டு ராத்ரி போஜனம் பண்ணவேண்டும். இப்படி மத்யான்னமெல்லாம் உபவாஸம், பூஜை, பாராயணம் என்று இருந்துவிட்டு ராத்ரி ஆஹாரம் பண்ணுவதுதான் நக்த வ்ரதம் என்பது. நக்தம் என்றால் ராத்ரி. Nocturnal என்று சொல்வது இதிலிருந்துதான்.

ஒவ்வொரு தெய்வத்துக்கு ஒவ்வொன்று முக்யம். சிவனுக்கு அபிஷேகம்; விஷ்ணுவுக்கு அலங்காரம்; பிள்ளையாருக்கு நைவேத்யம். ஒரு குழந்தையென்றால் அது எப்போது பார்த் தாலும் 'ஹாவு ஹாவு' என்று எதையாவது தின்னத்தான் பறக்கும். கத்தியா, கபடாவா, வாயில் கொள்ளுமா கொள்ளாதா என்றில்லாமல் எதைப் பார்த்தாலும் வாயிலே அடைத்துக் கொள்ளத்தான் குழந்தை பறக்கும். அது என்ன விஷமம் பண்ணினாலும், 'அப்பிச்சி தரேன்' என்றுதான் ஸமாதானப் படுத்துகிறோம்! குழந்தைஸ்வாமியான பிள்ளை யாருக்குக் குறைவில்லாமல் கொழுக்கட்டை, அப்பம், பொங்கல், தேங்காய், பழ வகைகளெல்லாம் நைவேத்யம் பண்ண வேண்டும். அவ்வையாரும் அவரை ஸ்துதிக்க ஆரம்பிக்கும்போதே 'பாலும் தெளிதேனும் பாகும் பருப்பும்' என்று சாப்பாட்டில்தான் ஆரம்பிக்கிறாள். இப்படியே, திருப் புகழிலும் எடுத்த எடுப்பில் 'கைத்தலம் நிறைகனி அப்ப மொ(டு) அவல் பொரி' என்று சாப்பாட்டு தினுஸுகளைத் தான் அடுக்கியிருக்கிறது!

தேவர்களெல்லோரும் ப்ரம்மா சொன்னபடியே பிள்ளை யாரை மனோ-வாக் – காயங்கள் ஒன்றுபட்டுப் பூஜை பண்ணி வந்தார்கள். ஸமுத்ரத்துக்குள்ளே போய் சந்திரனைக் கண்டு பிடித்து, 'நாங்கள் வேண்டிக்கொள்வது பெரிசில்லை. நீ தப்பை உணர்ந்து க்ஷமாபனம் (மன்னிப்பு) கேட்டுக் கொள்வதுதான் முக்யம். விக்னேச்வரரும் அப்போது சடக் கென்று மனஸ் இரங்கி அனுக்ரஹம் செய்துவிடுவார்'

என்றார்கள்.

அவமானம், கஷ்டம் ஆகியவை வந்தால் அவையே அஹம்பாவம் பிடித்தவர்களுக்குக் கொஞ்சம் நல்ல புத்தியை உண்டாக்கிவிடுவது வழக்கம்.

சந்த்ரனுக்கும் இப்படிக் கொஞ்சம் நல்லறிவு உண்டாயிருந்தது. தேவர்கள் சொன்னபடி அவர்களோடு சேர்ந்து விக்னேச்வரரைப் பணிவோடு வழிபட ஆரம்பித்தான்.

கருணாமூர்த்தியான கணேசர் ப்ரஸன்னமானார். ப்ரார்த்தனைக்குச் செவி சாய்த்தார் - பெரிய செவி! 'சூர்ப்ப கர்ணம்' (சூர்ப்பம் என்றால் முறம்) என்று சொல்லப்படுவது!

சந்த்ரன் பச்சாத்தாபத்தோடு மன்னிக்கச் சொல்லி ப்ரார்த்தித்தான். பெரிய மனஸோடு பிள்ளையாரும் மன்னித்தார்!

சந்த்ரனைப் பார்க்கிறவர் அபவாதத்துக்கு ஆளாக வேண்டுமென்ற சாபத்தை ரத்து பண்ணினார் - ஒரு சின்னக் கண்டிஷனோடு. 'ஏன் அப்படியே ரத்து பண்ணாமல் ஒரு கண்டிஷன் போடுகிறேனென்றால், என் வாயிலிருந்து ஒரு தரம் வந்து விட்ட வார்த்தை எதுவும் அடியோடு வீணாகப் போகப் படாது. அதோடுகூட, எந்தக் காரணத்துக்காகவும் கர்வப்படக் கூடாது; இவன் அழகுக்கு கர்வப்பட்டாற்போல் வித்யை, செல்வம், அதிகாரம் முதலான எதற்குக் கர்வப்பட்டாலும் உலகம் ஏறெடுத்தே பார்க்காத அவமான நிலைக்குத்தான் ஆளாக வேண்டிவரும் என்று ஜனங்களுக்கு என்றென்றைக்கும் ஞாபகம் இருப்பதற்காக இவனுக்குத் 'துளிப்போற'வாவது தண்டனை இருக்கத்தான் வேண்டும். ஆகையினால் என் ஆவிர்பாவ தினமான சுக்ல பக்ஷச் சதுர்த்திகளில் மட்டும் எவரும் சந்த்ரனைப் பார்க்கக் கூடாது என்றும், மீறினால் மித்யாபவாதத்துக்கு ஆளாக வேண்டுமென்றும் ஆக்ஞை செய்கிறேன்' என்றார்.

எப்போதுமே சந்த்ரனைப் பார்க்கப்படாதென்பதைப் பரம க்ருபையோடு மாற்றி மாஸத்தில் ஒருநாள் மாத்திரம் பார்க்கப் படாது என்று செய்தார். அதைச் சுக்ல சதுர்த்தியாக வைத்த

தால் தம்முடைய ஸம்பந்தம் நினைவு வரும்படியாகப் பண்ணினார்.

பாலசந்த்ரன்

'பனிஷ்மென்டை' இவ்வளவு 'கன்டோன்' பண்ணினது (குறைத்தது) போதாதென்று, மிகவும் அருள் நெஞ்சோடு சந்த்ரனுக்குச் சில 'ப்ரிவிலேஜ்'களும் கொடுத்தார். பெரிய 'ப்ரிவிலேஜ்' என்னவென்றால் பிறைச் சந்திரனைத் தூக்கிப் பிள்ளையார் தம் கிரீடத்திலேயே சூட்டிக்கொண்டதுதான்!

பரமேச்வரனைப் போலவே, அம்பாள் விக்னேச்வரர் ஆகிய இரண்டு பேருக்கும் தலையில் சந்த்ரகலை உண்டு.

இதனால் பிள்ளையாருக்கு 'பாலசந்த்ரன்' என்றே ஒரு பெயரிருக்கிறது. அவருடைய ஷோடச நாமாக்களிலேயே இது ஒரு பெயர். Baala-Chandran, அதாவது 'குழந்தை சந்த்ரன்' என்று ரொம்பப் பேர் இதைத் தப்பாக நினைத்துக் கொண் டிருக்கிறார்கள். Baa இல்லை. அது தப்பு. Bhaa என்பதே ஸரி. pa, pha, ba, bha என்று ஸம்ஸ்க்ருதத்தில் நாலு இருப்பதில், நாலாவதான bha-காரம் போட்டு Bhaala-Chandran என்று சொல்ல வேண்டும். Bhaalam என்றால் நெற்றி அல்லது முன்தலை. முன்னந்தலையில் எவர் சந்த்ரனைத் தரித்துக் கொண்டிருக்கிறாரோ, அவர் Bhaala-Chandran. அல்லது இரண்டாவது 'ப'-வாக Phaala என்று சொல்லலாம். அப்படிச் சொன்னால் கேசத்தில் இரண்டு பக்கங்களில் ஒன்று. ஈச்வரன் ஜடாபாரத்தில் நேராகச் சந்த்ரனை வைத்துக் கொள்ளாமல், இடது பக்கமாகச் சாய்த்து வைத்துக் கொண்டிருப்பதாக அனேக சில்ப சித்ரங்களில் பார்க்கிறோமல்லவா? அங்கே பரமசிவன் Phaala-Chandra-னாகவே இருக்கிறார். ஆனால்

பாலசந்த்ரன் என்ற பேர் முக்யமாகப் பிள்ளையாருடையது தான்!

ஏனென்றால் பரமேச்வரன் சந்த்ரன் பண்ணின தப்பை க்ஷமித்தது பெரிசில்லை. சந்த்ரன் ஈச்வரனிடமே நேராகத் தப்புப் பண்ணவில்லை. பத்னிகளுக்குத்தான் தப்புப் பண்ணினான். அவர் தண்டித்தார். அவன் மன்னிப்புக் கேட்டுக் கொண்டான். அவரும் மன்னித்துவிட்டார்.

பிள்ளையாரிடமோ சந்த்ரன் நேராகவே அபசாரப்பட்டு விட்டான். அவரையேதான் அவன் பரிஹாஸம் பண்ணினது. அப்படிப் பண்ணினவனை அவர் க்ஷமித்ததுதான் பெரிசு!

ஒருத்தரை ரொம்பவும் ஸ்தோத்திரித்தால், 'என்ன, தலைக்கு மேலே தூக்கி வெச்சுண்டு கூத்தாடறே?' என்று கேட்கிற வழக்கமிருக்கிறது. தன்னைப் பரிஹாஸம் செய்த சந்த்ரனிடம் பரிவு கொண்ட கணபதி, அவனை நிஜமாகவே தூக்கித் தலைமேல் வைத்துக் கொண்டு ஆனந்தமாகக் கூத்தாடினார். 'ந்ருத்த கணபதி', 'கூத்தாடும் பிள்ளையார்' என்று அவருக்குப் பெயர்.

'எத்தனை பார்த்தாலும் தெவிட்டாதது' என்ற பெருமை யானை, சந்த்ரன் இரண்டுக்கும் உண்டு. இப்போது இவற்றில் ஒன்று, மற்றொன்றின் தலையில் போய் உட்கார்ந்துவிட்டது, பரஸ்பரம் அழகுக்கு அழகு செய்துகொள்கிற மாதிரி!

ஸங்கடஹர சதுர்த்தி

சந்த்ரனுக்கு இன்னொரு பெருமையும் கொடுத்தார் பிள்ளையார்.

ஸாதாரணமாக ஒவ்வொரு தெய்வத்துக்கும் ஒரு குறிப்பிட்ட திதி விசேஷமானதாகும். அது வளர்பிறை, தேய்பிறை என்கிற இரண்டில் ஏதோ ஒன்றில் வருவதாகத் தானிருக்கும். முருகனுக்கு ஷஷ்டி என்றால் அது சுக்ல ஷஷ்டிதான், க்ருஷ்ண பக்ஷ ஷஷ்டியில்லை. பரமேச்வரனுக்குச் சதுர்தசி என்றால், அது க்ருஷ்ண பக்ஷச் சதுர்தசிதான். அதற்கு மாஸ சிவராத்ரி என்று பெயர். ராமருக்கு நவமி பூஜை என்றால் சுக்ல நவமிதான். க்ருஷ்ணருக்கு அஷ்டமி பஜனை என்றால் க்ருஷ்ண பக்ஷ அஷ்டமிதான். (கறுப்பன் க்ருஷ்ணன், வெள்ளை சிவன் இரண்டு பேருக்கும் க்ருஷ்ண பக்ஷம்!) அம்பாளுக்குப் பௌர்ணமி - அது சுக்ல பக்ஷத்தில் மட்டுந் தான் உண்டு. ஆனால், பிள்ளையாருக்கு மட்டும் சதுர்த்தி விசேஷமென்றால், சுக்லபக்ஷ சதுர்த்தி, க்ருஷ்ணபக்ஷ சதுர்த்தி இரண்டுமே அந்த விசேஷத்துக்கு உரியனவாக இருக்கின்றன!

அவர் ஆவிர்பவித்தது சுக்ல சதுர்த்தியில்தான். அதனால் அவருக்கு ரொம்பப் பெரிய உத்ஸவமான பிள்ளையார் சதுர்த்தி சுக்ல பக்ஷத்தில்தானிருக்கிறது. அதே மாதிரி மாஸா மாஸமும் சுக்ல சதுர்த்தியில் வ்ரதம் இருப்பதுண்டு. அதோடு கூட 'ஸங்கடஹர சதுர்த்தி வ்ரதம்' என்றும் இன்னொன்று கேள்விப்பட்டிருக்கலாம். ('ஸங்கட ஹர' என்றால் 'உபத்ரவங் களைப் போக்குகிற' என்று அர்த்தம். ஆனால் 'ஹர' என்ற இந்த முக்யமான வார்த்தையை விட்டுவிட்டு, 'ஸங்கட சதுர்த்தி' என்றே சொல்கிறார்கள்!) இதுவும் விக்னேச்வரருக்கு (வேண்டுதலாக) இருக்கும் வ்ரதம்தான். இது சுக்ல சதுர்த்தி

யல்ல; க்ருஷ்ண பக்ஷ சதுர்த்தியேயாகும்.

இந்த ஸங்கட ஹர சதுர்த்தியைப் பிள்ளையாரேதான் ஏற்படுத்திக் கொண்டார். அது இந்த ஸமயத்தில்தான். தண்டனையை ரொம்பவும் குறைத்து, யாரும் சந்த்ரனை சுக்ல சதுர்த்தியில் பார்க்கப்படாது என்று சொன்னதுகூட அவருடைய கருணையுள்ளத்துக்குக் கஷ்டமாயிருந்தது. அதனால், அதைக் 'காம்பன்ஸேட்' செய்கிறதாக, க்ருஷ்ண பக்ஷ சதுர்த்தியில் அவனை எல்லாரும் கொஞ்சம் பஹுமானிக்கும்படிப் பண்ண வேண்டுமென்று நினைத்துச் சொன்னார். 'க்ருஷ்ண பக்ஷச் சதுர்த்தியில் வ்ரதமிருந்து எனக்குப் பூஜை பண்ணினால் நான் விசேஷமாக ப்ரீதியடைந்து எல்லா ஸங்கடங்களையும் போக்கடிப்பேன். இந்தப் பூஜை முடியும்போது ரோஹிணி ஸமேதனான சந்த்ரனையும் பூஜை பண்ண வேண்டும்' என்றார்.

சந்த்ரன் ரோஹிணியிடம் மட்டும் அதீத ப்ரியம் வைத்திருந்ததைக்கூட மன்னிக்கிற அளவுக்குப் பிள்ளையாரின் அருள் உள்ளம் இளகியிருந்திருக்கிறது!

கண்ணனும் சந்த்ரனும்

கோகுலாஷ்டமியில் க்ருஷ்ண பரமாத்மாவைப் பூஜிக்கும்போதும் கடைசியில் சந்த்ரனுக்கு அர்க்யம் கொடுக்க வேண்டுமென்று இருக்கிறது. பின்னாலே நம் கதையின் போக்கைப் பார்த்தால் விக்னேச்வரர் மனஸை அனுஸரித்தே க்ருஷ்ணர் தம் பூஜையிலும் இப்படிச் சந்த்ரனை பஹுமானிக்கும்படி ஆக்ஞை செய்திருப்பாரோ என்று தோன்றுகிறது.

இன்னொரு கதைகூடச் சொல்வதுண்டு. ராமர் ஸூர்ய

வம்சத்தில் அவதாரம் பண்ணி ரவிகுல திலகன், இனகுல திலகன் என்றெல்லாம் பேர் வாங்கினதைப் பார்த்துச் சந்த்ரனுக்குத் துக்கம் துக்கமாக வந்ததாம். அவர்கிட்டே போய், 'என்னை மட்டும் அலக்ஷ்யப்படுத்தி விட்டீர்களே!' என்று அழுதானாம். உடனே அவர், 'அழாதே! உன் பேரை என் பேரோடேயே சேர்த்துக் கொண்டுவிடுகிறேன். இனிமேலே என் பேர் ராமசந்த்ரன் தானென்று கெஜட்டிலேயே போட்டுக் கொண்டுவிடுகிறேன். இதுமட்டும் போதாது என்றால், அடுத்த அவதாரம் உன் வம்சத்திலேயே பண்ணுகிறேன்' என்று வாக்குக் கொடுத்தாராம். அதனால் தான் க்ருஷ்ணவதாரம் சந்த்ரவம்சத்தில் பண்ணினாராம். அதோடுகூட தமக்கு ஜனனோத்ஸவ பூஜை பண்ணும்போதே சந்த்ரனை நினைத்து அர்க்யம் தர வேண்டும் என்று ஆக்ஞை யிட்டுவிட்டாராம்!

தேய்பிறைச் சதுர்த்தியில் இப்படிச் சந்த்ரனுக்கு ஒரு கௌரவம் தேடித் தந்ததோடு, வளர்பிறையிலேயே, அவனைப் பார்க்கப்படாது என்று மட்டம் தட்டிவைத்த சதுர்த்திக்கு முந்தி ஒரு தினத்தில் அவனைப் பார்த்தால் ரொம்பப் புண்யம் ஏற்படும் என்ற உயர்வையும் பிள்ளையார் அனுக்ரஹித்தார். 'அமாவாஸ்யைக்கு அப்புறம் சந்த்ரன் நன்றாகத் தெரிய ஆரம்பிக்கிற முதல் திதியில் அவனைப் பார்த்தால் புண்யம் ஏற்படும்; இதனால் சதுர்த்தியில் அவனைப் பார்க்கும் தோஷம் கூட நிவ்ருத்தியாகிவிடும்' என்றார்.

அப்படித் தெரிவதுதான் மூன்றாம் பிறை என்பது. அதைத் தான் ஈச்வரன், பிள்ளையார், அம்பாள் முதலானவர்கள் சிரஸில் தரித்திருக்கிறார்கள். ப்ரதமையில் சந்த்ரன் தெளிவாக அடையாளம் கண்டுகொள்ளும்படித் தெரியாது. த்விதீயையில் தான் தெரியும். அதைத்தான் 'பிறை பார்க்கிறது' என்று சொல்லிப் பார்ப்பது. அந்த நாளை 'சந்த்ர தர்சனம்' என்றே பஞ்சாங்கத்தில் போட்டிருக்கும். சதுர்த்திச் சந்திரனைப் பார்க்கப்படாது என்பதைச் சதுர்த்தித் திதிக்கு அனேகமாக ஒரு நாள் முந்தி வருகிற நாலாம் பிறையாகவே அனுஷ்டானத்தில் வைத்துக் கொண்டிருக்கிறோம். 'நாலாம் பிறை பார்த்தால் நாய் பட்ட பாடு' என்று வசனமே இருக்கிறது.

இப்படிப் பிள்ளையார் சாபவிமோசனம் தந்தபின் சந்த்ரன் மறுபடி ஆகாசத்தில் ஸஞ்சாரம் செய்ய ஆரம்பித்தான். அவனுக்கும் ஸகலருக்குமே ஸந்தோஷமாயிற்று.

சந்த்ரன் விக்னேச்வரரிடம் பரிபவப்பட்ட கதையை நாரதர் க்ருஷ்ணருக்குச் சொல்லிவிட்டு, 'நீங்கள் சதுர்த்திகளிலேயும் ரொம்ப விசேஷமுள்ளதான பாத்ரபத சுக்ல சதுர்த்தியிலேயே ஒரு தரம் சந்த்ரனைப் பார்த்துவிட்டீர்கள். 'லோகத்தில் மனுஷாளுக்கு ஏற்படுவதெல்லாம் நமக்கும் ஏற்படட்டும்' என்று நீங்களே ஸங்கல்பித்துக் கொண்டு இப்போது நரலீலை செய்துகொண்டிருப்பதால் விக்னேச்வர சாபம் உங்களைப் பாதித்துவிட்டது. அதுதான் இப்படி ஊர் வாயிலெல்லாம் விழுந்து புறப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறீர்கள். பரிஹாரமாக சதுர்த்தி வ்ரதமிருந்து மஹாகணபதியைப் பூஜை பண்ணுங்கள்' என்று சொன்னார்.

க்ருஷ்ணரும் பிள்ளையார் தன்னுடைய மருமான்தானே என்று நினைக்காமல், அப்படியே விதிவத்தாகப் பூஜை பண்ணினார்★. க்ருஷ்ண பக்ஷ சதுர்த்தி, சுக்ல பக்ஷ சதுர்த்தி இரண்டிலுமே பண்ணினாரென்று வைத்துக் கொள்ளலாம். இல்லாவிட்டால் இதில் எது உசத்தி, எது தாழ்த்தி, ஒன்றை மட்டும் வைத்துக் கொண்டு இன்னொன்றை விட்டுவிடலாமா என்றெல்லாம் தோன்றும்.

★ இசைக்கலைஞரொருவர் ஸ்ரீ பெரியவாளின் திருமுன் 'ஸித்தி விநாயகம்' என்ற தீக்ஷிதர் க்ருதியைப் பாடியபின், அவர்கள் அவரிடம் ஸாஹித்யத்தைப் பதம் பதமாகக் கேட்டு, நடுநடுவே அர்த்தமும் கூறினார்கள். சரணத்தில் வரும் 'ரௌஹிணேய அனுஜார்ச்சிதம்' என்பதற்கு, 'ரோஹிணியின் புத்ரன் ரௌஹிணேயன். இங்கே ரோஹிணி என்பது சந்த்ர பத்னி இல்லை; வஸுதேவ பத்னி. அவளுடைய பிள்ளையான பலராமரே ரௌஹிணேயன். அவருக்குத் தம்பி, அதாவது க்ருஷ்ணர்தான், ரௌஹிணேய அனுஜன்; அனுஜன் என்றால் தம்பி. பலராமரின் தம்பியான க்ருஷ்ணனால் அர்ச்சிக்கப்பட்டவர் பிள்ளையார் என்பதால் 'ரௌஹிணேயானுஜார்ச்சிதம்' என்று சொல்லியிருக்கிறது. க்ருஷ்ணருக்கு எத்தனையோ பெயரிருக்க, சுற்றி வளைத்து இப்படி 'ரோஹிணியின் பிள்ளைக்குத் தம்பி என்பானேன்?' என்றால் – இந்த 'ரோஹிணி' சப்தத்தைக் கேட்டால் உடனே சந்த்ரன் நினைவு வரும். அதனால் சந்த்ரனைப் பார்த்த தோஷத்துக்காகத் தான் க்ருஷ்ணர் பிள்ளையாரை அர்ச்சனை பண்ணினாரென்பதும் நினைவுக்கு வரட்டும் என்றே இப்படிப் பாடியிருக்கிறார் போலிருக்கிறது' என்று விளக்கம் அருளினார்.

க்ருஷ்ண, சுக்ல பக்ஷ சதுர்த்திகளில் பூஜித்த க்ருஷ்ணருக்கு சுக்லாம்பரதரரான விக்னேச்வரர் தரிசனம் கொடுத்தார். 'நீங்கள் மனுஷ்ய ரூபத்தில் வந்து மனுஷ்யர்களைப் போலவே நடந்துகொண்டு அவர்களுக்கு வழி காட்டுகிறீர்களென்பதால் தான் என்னுடைய சாபம் உங்களையும் பாதிக்கும்படியாக ஏற்பட்டது. சீக்கிரத்திலேயே உங்களுக்கு மித்யாபவாதம் நீங்கி, மேகத்திலிருந்து வெளிப்பட்ட சந்த்ரனைப் போல ப்ரகாசமாக விளங்குவீர்கள்' என்று மருமான் மாமாவுக்கு வரம் கொடுத்தார்!

உடனே க்ருஷ்ணர் பிள்ளையாரை இன்னொன்று கேட்டுக் கொண்டார். லோகக்ஷேமந்தான் க்ருஷ்ணருக்கு எப்போதும் மனஸில் இருப்பது. நடுவாந்தரத்தில் ஏதோ கொஞ்சம் ஒரு திவ்ய தீர்த்தத்தைப் பாசி மூடுவதுபோல, அபவாதத்தால் வந்த ஸொந்தக் கஷ்டம் அவருடைய உயர்ந்த மனஸை மூடுவதற்கு அவர் அனுமதித்தாலும் இப்போது அது தீர்ந்தவுடனேயே அவருக்கு லோகத்தின் நினைப்புத்தான் வந்தது. அதனால் விக்னேச்வரரிடம், 'நீங்கள் நேரே வந்து என் க்லேசம் தீர்த்தது உங்களுடைய உதார மனஸைக் காட்டுகிறது. ஆனாலும் நீங்கள் வந்திருப்பது என் ஒரே ஒருத்தனுக்கு க்ஷேமம் கொடுப்ப தோடு முடிந்தால் போதாது. உங்கள் விஜயத்தில் ஜனங்களுக் கெல்லாம் நல்லது உண்டாவதாக ஏதாவது மங்களமாகச் சொல்லிவிட்டுப் போகவேண்டும்' என்றார்.

பிள்ளையாருக்கும் அதுதான் பிடித்தது. முன்னே சந்த்ரனை முன்னிட்டு லோகத்திலுள்ளவர்களையெல்லாம் சபித்தோமே, அதற்கு எதிர்வெட்டாக இப்போது க்ருஷ்ணரை முன்னிட்டு லோக ஜனங்களுக்கெல்லாம் ஒரு வரம் கொடுக்க வேண்டு மென்றுதான் அவரும் நினைத்துக் கொண்டிருந்தார்.

அதனால், 'சுக்ல சதுர்த்தியன்று சந்த்ரனைப் பார்த்தால் மட்டும் அபவாதம் வரத்தான் செய்யுமென்றும், ஏறக்குறைய ஒரு மாஸத்துக்கு அப்புறம் வரும் பிறை தர்சனத்தால்தான் அது நீங்குமென்றும் முன்னே சொல்லியிருந்தேனல்லவா? இப்போது அவ்வளவு இடைவெளி இல்லாமல் அபவாதம் உடனே நீங்க இன்னொரு உபாயம் சொல்கிறேன். உங்களை (க்ருஷ்ணரை) ஞாபகப்படுத்திக் கொள்கிறதாகவும் இருக்கும்

உபாயம் சொல்கிறேன். அதாவது, என்னை நீங்கள் பெருமைப் படுத்தியிருக்கிற இந்த ஸ்யமந்தக மணி வ்ருத்தாந்தத்தைப் படித்தாலோ, கேட்டாலோ போதும், உடனேயே மித்யா பவாதம் போய்விடும். சதுர்த்திச் சந்த்ரனைப் பார்த்துவிட்டு அப்போதே இப்படிப் பாராயணமோ ச்ரவணமோ பண்ணினால்கூட அந்த க்ஷணமே தோஷம் நிவ்ருத்தியாகி விடும்; அபவாதம் உண்டாகாது. ஸாக்ஷாத் என்னுடைய ஆவிர்பாவ தினமான (பிள்ளையார் சதுர்த்தியான) பாத்ர பதத்தில் வரும் மஹா சதுர்த்தியில் சந்த்ரனைப் பார்த்திருந் தால்கூட ஸரி, அந்தத் தோஷத்தையும் இந்த உபாக்யாயனம் போக்கிவிடும். இது மட்டுமில்லை. பொதுவாகவே என்ன மனோ சஞ்சலம் ஏற்பட்டாலும் இந்தக் கதையின் படனம் அல்லது ச்ரவணம் – 'அதாவது இதைப் படிப்பது, அல்லது கேட்பது – அதைப் போக்கி நல்ல சாந்தியையும் தெளிவையும் கொடுத்துவிடும்' என்று அனுக்ரஹித்தார்.

அவதார புருஷர்களுக்கு உண்டாகும் கஷ்டங்கள்கூட முடிவில் லோகோபகாரமாகவே ஆகும். அவதார லீலை எதுவானாலும் முடிவிலே லோகக்ஷேமத்துக்கே காரணமாகும்!

மித்யாபவாதம் போகவும், நாலாம் பிறை பார்த்த தோஷம் போகவும் ஸ்யமந்தக மணி சரித்ரத்தை முழுக்கப் பாராயணம் பண்ண முடியாவிட்டாலும் அந்தக் கதையை மனஸிலாவது நினைத்துப் பார்க்க வேண்டும். அதோடு இதிலே ஒரு ச்லோகத்தை மட்டும் சொல்லிவிட வேண்டும். ஸ்யமந்தகம் என்ன ஆச்சு என்று தெரியாத மாதிரி நரலீலையில் பகவான் துப்பு துலக்கிக் கொண்டிருந்தபோது, நடந்ததையெல்லாம் அவருக்கு வெட்ட வெளிச்சமாக்குவதாக ஜாம்பவதி ஒரு ச்லோகம் பாடினாளே, அந்த key ச்லோகத்தைத்தான் சொல்ல வேண்டும்.

ஸிம்ஹ: ப்ரஸேநம் அவதீத் ஸிம்ஹோ ஜாம்பவதா ஹத: I
ஸுகுமாரக மா ரோதீ: தவ ஹ்யேஷ ஸ்யமந்தக: II

இந்த ஒரு ச்லோகத்தைச் சொல்லும்போதே தன்னால் முன்னும் பின்னுமாக இந்த உபாக்யானம் முழுக்க நினைவு வந்துவிடும். இரண்டாம் வரி நமக்கே சொல்கிற மாதிரி

ஆறுதலாக இருக்கிறது. 'ஸுகுமாரக மா ரோதீ:'' – அழாதேடா குழந்தே! 'ஸுகுமார!' என்று ஜாம்பவானின் பிள்ளையுடைய பேரைச் சொல்லிக் கூப்பிட்டாலும், 'ஸு-குமாரன்' என்றால் 'நல்ல பிள்ளை' என்று அர்த்தமானதால், அது நமக்கும் பொருந்தும். தவ ஹ்யேஷ ஸ்யமந்தக: – மணி உனக்கேதான்!' பிள்ளையார் என்கிற மணி, கண்ணன் என்கிற மணி, இரண்டு மணியும் நமக்கே நமக்குத்தான்! அவர்களுடைய அருள் இருக்கும்போது நாம் எதற்கும் அழ வேண்டாம்.

பூஜையிலேயே இந்த ச்லோகத்தைச் சொல்ல வேண்டுமென்று வ்ரத முறைகளை விவரிக்கும் 'வ்ரத சூடாமணி கல்ப'த்தில் சொல்லியிருக்கிறது.

அபவாத நீக்கம்

பிள்ளையார் வாழ்த்தி வரம் கொடுத்தாற்போலவே க்ருஷ்ண பரமாத்மாவின் மேலே சுமத்தின அபவாதம் சிறிது காலத்தில் விலகிற்று. எப்படியென்றால் –

த்வாரகையிலே துர்பிக்ஷம் உண்டாயிற்று. அந்த ஸமயத்தில் காசியிலே ஸகல ஸுபிக்ஷங்களும் நாளுக்கு நாள் வ்ருத்தியாகிக் கொண்டு வருவதாக த்வாரகைக்குத் தகவல்கள் வந்தன. அங்கே தான் அக்ரூரர் இருக்கிறார்; அபரிமிதமாக ஆலய கைங்கர்யங்கள் பண்ணிக் கொண்டிருக்கிறாரென்றும் ஸமாசாரம் வந்தது. அதிலிருந்து இரண்டும் இரண்டும் நாலு என்பதுபோல விஷயம் புரிந்துவிட்டது. 'அக்ரூரரிடம்தான் ஸ்யமந்தகம் இருக்க வேண்டும்; அதன் ப்ரபாவந்தான் இந்த ஸுபிக்ஷம்' என்று புரிந்துவிட்டது.

ஸர்வஜ்ஞரான பகவானுக்கு வெளியிலிருந்து ஒரு ந்யூஸும்

வரவேண்டாம், 'ராய்ட்டர்' வேண்டாம், 'பி.டி.ஐ.' வேண் டாம் என்றாலும் இப்போது எல்லாம் நர லீலையாகத்தானே பண்ணிக் கொண்டிருந்தார்? அதனால் இப்படி ந்யூஸ் வந்ததால்தான் தமக்குத் தெரிந்ததுபோல அக்ரூரருக்கு ஆளனுப்பினார்.

ஆள் மூலம் ஸந்தேசம் (சேதி) அனுப்பினார். 'ஸத்தான தாங்களில்லாமல் த்வாரகை த்வாரகையாக இல்லை. அதனாலே தாங்கள் உடனேயே திரும்பி வந்து யதுகுலத்துக் குப் பெரியவராக இருந்து கொண்டிருக்க வேண்டும். ஸ்யமந் தகம் உங்களிடம் இருந்தால்கூடப் பரவாயில்லை. ஸத்ராஜித்தோ போய்விட்டார். அவருக்கு ஆண் ஸந்த தியுமில்லை. ஸத்யபாமாவுக்குத் தகப்பனார் போய்விட்டதில் தான் துக்கமே தவிர, ஸ்யமந்தகம் இருப்பதிலோ போவதிலோ அவளுக்குக் கருத்து இல்லை. எனவே, வேறு யாரிடமும் இருப் பதைவிட நல்ல அனுஷ்டானமும், சீலமும் உள்ள உங்களிடம் அது இருப்பதே நல்லது. (தனக்கு அதை வைத்துக் கொள்ள ஸகல உரிமையும், யோக்யதையும் இருந்துங்கூட பகவான் இதைக் கொஞ்சங்கூடக் காட்டிக் கொள்ளாமல் ஸ்ந்தேசம் அனுப்புகிறார்.) ஆனாலும் என் தமையனாருக்கு ஸ்யமந்தகம் விஷயமாக என்னிடம் ஸந்தேஹம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. அவருக்கே ஏற்பட்டிருக்கும்போது நாளைக்கு ஜாம்பவதிக்கும் கூட இல்லாத பொல்லாத ஸந்தேஹங்கள் ஏற்படலாம். ஒரு வேளை மணி என்னிடம்தான் இருக்குமோ, ஸத்ராஜித்துத்தான் அதைத் தபஸினால் முதலில் பெற்றவராகையால் அவருடைய பெண்ணுக்குப் பிற்பாடு தந்துகொள்ளலாமென்று அதை ஒளித்து வைத்துக் கொண்டிருக்கிறேனோ என்று ஜாம்பவதி ஸந்தேகப்படலாம். சிங்கத்துடன் சண்டை போட்டு வதம் செய்து மணியை அடைந்த ஜாம்பவானுக்குத்தான் அது சொந்தம் என்று நான் நினைத்து, பிற்காலத்தில் அவர் பெண்ணான ஜாம்பவதிக்கு அதைக் கொடுக்கவேண்டுமென்றே ஒளித்து வைத்துக் கொண்டிருக்கிறேனோ என்று பாமா நினைக்கலாம். அதனால் இவர்கள் சந்தேஹமும், த்வராகா ஜனங்கள் எல்லோருடைய ஸந்தேஹமும் தீர்கிற முறையில் நீங்கள் மணி உங்களிடம்தான் இருக்கிறது என்று பகிரங்கமாகக் காட்டி, இங்கே நம் ஊரிலேயே அதை வைத்துக் கொண்டு நிம்மதியாக வாஸம் பண்ணவேணும். அதனால், தற்போது

துர்பிக்ஷம் கண்டுள்ள நம் ராஜ்யமும் ஸுபிக்ஷமடைய உபகாரம் பண்ணவேணும்' என்று சேதி அனுப்பினார்.

சேதியில் நிஜமான அன்பும் அபிமானமும் இருக்கும்போதே 'டிப்ளமஸி'யும் இருக்கிறது!

நடுவிலே ஏதோ அக்ரூரர் மனஸ் குழம்பிப் போயிருந்தாலும் உள்ளூற அவர் பரம பாகவதரானபடியால் இப்போது பகவானே தன்னைக் கூப்பிட்டனுப்புகிறாரென்றதும், பழைய பக்தி கரை புரண்டுவர அப்படியே த்வாரகைக்கு ஓடோடி வந்தார். பகவானின் காலில் விழுந்தார்!

'நீ வெச்சுக்கோ' என்று பகவான் சொல்லியிருந்த போதிலும், 'ஸகல செல்வமும், அந்த லக்ஷ்மீபதி ஒருத்தனைத்தான் சேர்ந்தது! இத்தனை நாள் அவனுக்குத் தெரியாமல் மணியை நாம் வைத்திருந்து, ராஜ்யத்தையத்தைவிட்டே கடத்திக் கொண்டு போனது மஹா தப்பு, அபசாரம்' என்றுதான் அக்ரூரர் நினைத்தார்.

அதனால் ஸயமந்தகத்தை பகவானுக்கே அர்ப்பணம் செய்தார்.

பகவான் அவரைவிடப் பிடிவாதமாக, 'நானேதான் இதை உங்களுக்குக் கொடுக்கிறேனென்று வைத்துக் கொள்ளுங்கள். நான் ப்ரியமாகக் கொடுக்கிற ஒன்றை நீங்கள் வேண்டாமென்று மறுக்கலாமா? எனக்கு வேண்டியதெல்லாம் என் மீதுள்ள அபவாதம் போக வேண்டும், மணியின் மஹிமையால் த்வாரகை துர்பிக்ஷம் நீங்கி ஸுபிக்ஷமாக இருக்க வேண்டும் என்பதுதான்' என்று சொல்லி, ஸ்யமந்தகத்தை அக்ரூரரே வைத்துக் கொள்ளுமாறு செய்துவிட்டார்.

த்வாரகையை நிர்மாணித்தவர், உக்ரஸேன ராஜாவையே ராஜாவாக்கியவர், யதுகுலத்தின் ச்ரேஷ்டமான தலைவர் என்ற முறைகளில் பகவானுக்குப் பொது வாழ்க்கையில் (Public life என்கிறார்களே, அதில்) முக்கியமான ஸ்தானமிருந்தது. இப்படிப்பட்டவர்கள் ஏதோ தங்கள் சொந்த கௌரதைக்காக மட்டுமின்றி, ஸமூகம் இவர்களைப் பற்றிய வம்பு – தும்புகளினால் கெட்டுப் போகக் கூடாது என்பதை உத்தேசித்தும் சந்தே

கத்துக்கு இடமில்லாதவர்களாக வாழ வேண்டும்; தாங்கள் அப்படி வாழ்கிறோமென்று நிரூபித்தும் காட்ட வேண்டும். வெள்ளைக்காரங்களுங்கூட, 'ஸீஸரின் பெண்டாட்டியானால் 'ஸஸ்பிஷ'னுக்கு இடம் தராமல்தான் இருக்கணும்' என்று சொல்கிறார்கள். இந்த ரீதியில்தான் பகவான் தம் மீதான மித்யாபவாதத்தைப் போக்கிக் கொள்ளப் பாடுபட்டது; வாஸ்தவமாகவே தம்முடைய கௌரதையிலுள்ள ஸ்வய அபிமானத்தால் அல்ல! ட்ராமா, நாடக ரஸத்தோடு இருக்க வேண்டுமென்றே தாம் நிஜமாக இதற்காக வ்யஸனித்ததாக வேஷம் போட்டார்!

இந்த ட்ராமாவைச் சேர்ந்ததுதான் மணி போனதால் த்வாரகையில் துர்பிக்ஷம் என்று காட்டியதும், இப்போது அது வந்து ஸுபிக்ஷம் ஏற்பட வேண்டுமென்றதும். மங்களங் களுக்கெல்லாம் நிலையமான பகவானே த்வாரகையில் இருக் கும்போது மணியால்தானா அதற்கு மேன்மையும் தாழ்மையும் ஏற்பட வேண்டும்? ஏதோ கர்மாவுக்காக த்வாரகா ஜனங் களுக்கு துர்பிக்ஷத்தைக் கொடுத்தார். இப்போது அனுக்ரஹிக்க வேண்டும் என்று எண்ணம் கொண்டார். இதையே லீலையாக ஸ்யமந்தகத்தோடு பொருத்திவிட்டார்.

அவர் சொன்னபடியே அக்ரூரர் த்வாரகையில் ஸ்யமந்தகத் தோடு தங்கினார்.

ஜனங்களுக்கு உண்மை தெரிந்தது. பகவான்மேல் சுமத்தப் பட்ட அபவாதம் நீங்கிற்று.

மணியை க்ருஷ்ணர் அபஹரிக்கவில்லை; அக்ரூரரிடம்தான் அது இருக்கிறது; அதை வைத்துக் கொண்டு அவர் த்வாரகை யிலேயே இருக்கிறார்; ஊரும் செழிப்பாகி விட்டது என்று தெரிந்ததும் பலராமர் விதேஹ ராஜ்யத்திலிருந்து திரும்பி வந்துவிட்டார். க்ருஷ்ணரை ஸந்தேஹித்ததற்காக ரொம்பவும் பச்சாத்தாபப்பட்டு வருத்தம் தெரிவித்துக் கொண்டார்.

க்ருஷ்ண பரமாத்மா, 'இது உங்கள் யாருடைய தப்பு மில்லை. நான் சதுர்த்திச் சந்த்ரனைப் பார்த்த தப்புத்தான் எல்லாவற்றுக்கும் காரணம். முடிவில் எல்லாம் நல்லதற்குத் தான் - இது அத்தனையும் விக்நேச்வரர் ப்ரபாவத்தைத்

தானே வெளிப்படுத்தியிருக்கிறது?' என்றார்.

க்ருஷ்ண பரமாத்மாவுக்கும் விக்நேச்வரர் பூஜிக்கப்படும் தெய்வமாக இருந்து அனுக்ரஹம் செய்த கதை இதுதான்!

ஜயந்திகளின் விசேஷம்

ஸௌரமான பஞ்சாங்கத்தைப் பின்பற்றும் தமிழ் தேசத்தவர்களுக்கு ஒரு பெரிய அத்ருஷ்டம் நம்முடைய ஆவணி மாஸமொன்றிலேயே பெரும்பாலும் இந்த இருவரின் அவதார தினங்களான கோகுலாஷ்டமியும் பிள்ளையார் சதுர்த்தியும் வந்துவிடுகின்றன. மற்றவர்களுக்கு, கோகுலாஷ்டமி ச்ராவண மாஸத்தில், விநாயக சதுர்த்தி பாத்ரபத மாஸத்தில் என்று இருக்கிறது.

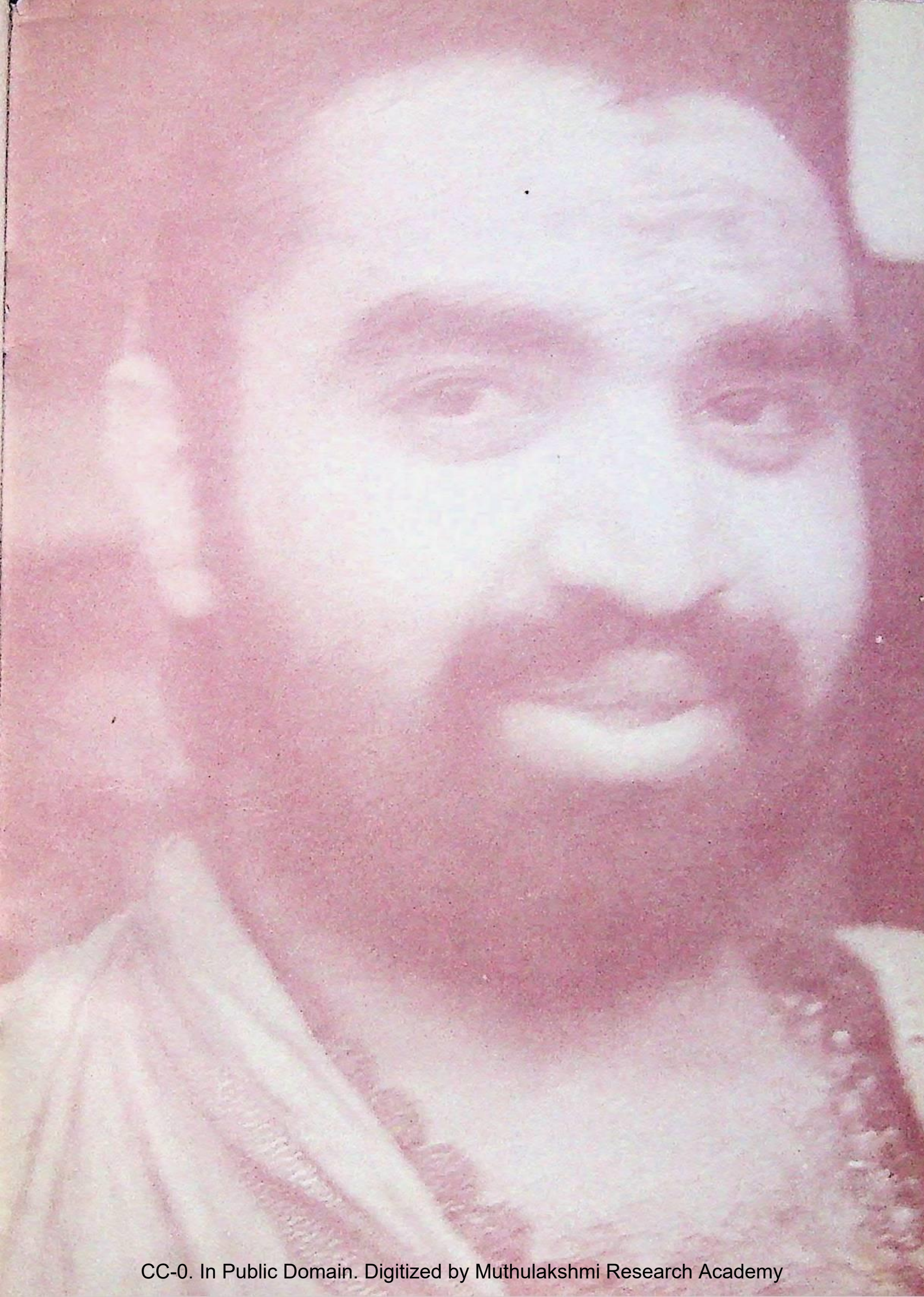
ஆவணி மாஸத்தில்தான் வெள்ளரிக்காய் யதேஷ்டமாகக் காய்ப்பது. வெள்ளரிக்காயின் விசேஷம் என்ன என்றால் இது ஒன்றுதான் பழுக்காமல் காயாய் இருக்கும்போதே அப்படியே சமைக்காமல் ருசித்துச் சாப்பிடக்கூடிய ஸாத்விகமான ஸ்வதேசக் காய்கறி. பிஞ்சுப் பிராய லீலைகளாலேயே மனஸைக் கொள்ளை கொள்ளும் க்ருஷ்ணர், பிள்ளையார் இரண்டு பேருக்கும் பொருத்தமாகப் பிஞ்சாகச் சாப்பிடக்கூடிய வெள்ளரி இவர்களுடைய ஜயந்தியில் நிறையக் காய்க்கிறது. நாமோ மனஸில் பழுத்துப் பக்வமாகாத காயாக இருப்பவர்கள். வெள்ளரிக்காய்களை இவர்களுடைய ஜனனோத்ஸவ பூஜையில் அர்ப்பணம் பண்ணி ப்ரஸாதமாகச் சாப்பிட வேண்டும். 'நீங்கள் காயாக இருந்தாலும் உங்களையும் இந்த வெள்ளரிப்பிஞ்சு மாதிரி ருசியாக, குளிர்ச்சியாகச் செய்கிறோம்' என்று அந்த இரண்டு பேரும் அனுக்ரஹம் செய்வார்கள்.

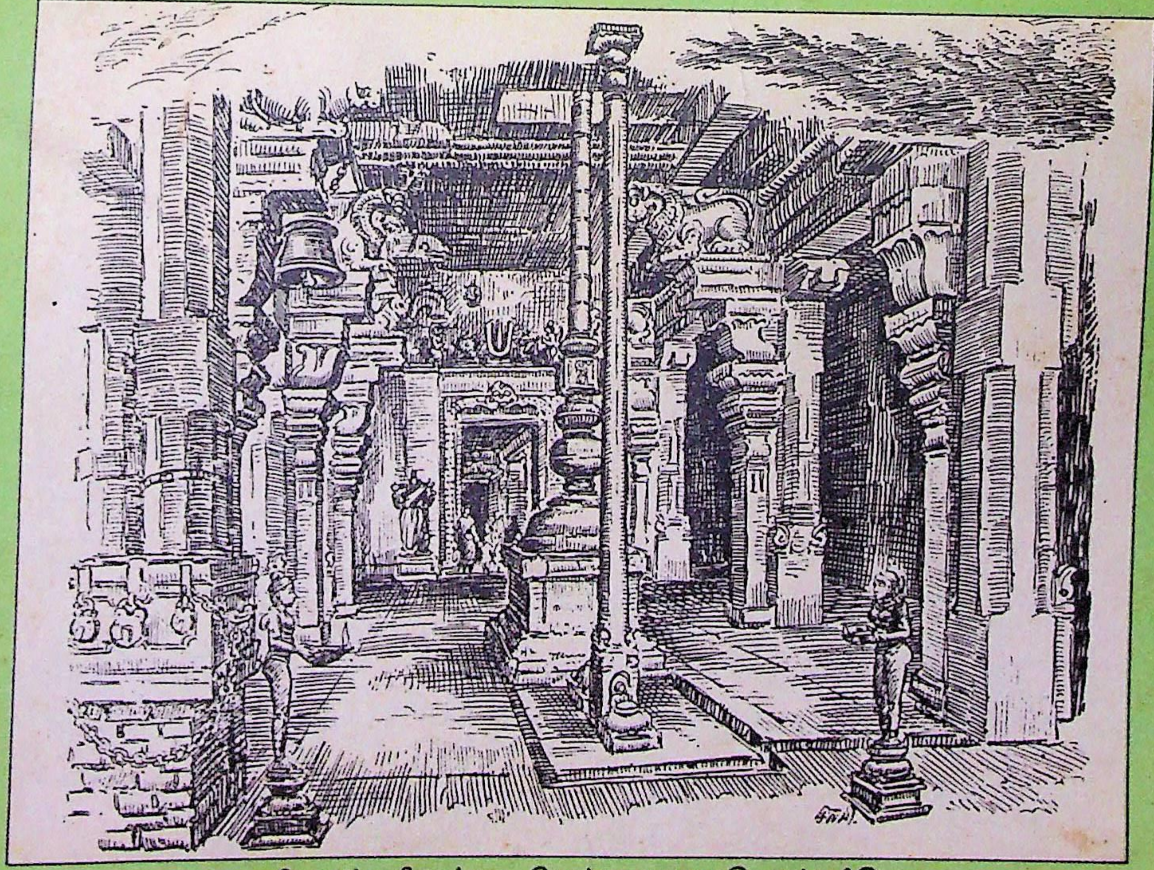
இப்படியாகப் பிள்ளையார் தாம் பெரிய இடத்துப் பிள்ளையாக இருப்பது மட்டுமில்லாமல், தம் குடும்பத்துப் பெரியவர்களான அப்பா, அம்மா, மாமா எல்லோருக்கும் ஒவ்வொரு ஸந்தர்பத்தில் தாமே பெரியவராக இருந்திருக் கிறார்.

விக்னங்கள் தீர்ந்து வெற்றி கிடைப்பதற்காகப் பரமேச் வரன், லலிதாம்பிகை, ராமர் ஆகியவர்களும், விவாஹமாவதற் காக ஸுப்ரஹ்மண்யரும், லோகாபவாதம் நீங்குவதற்காக க்ருஷ்ண பரமாத்மாவும் பூஜை பண்ணின அந்தப் பெரியவரை – குழந்தையிலும் குழந்தையாக இருந்து கொண்டே பெரிய பெரிய தெய்வங்களுக்கும் பெரியவராயிருந்தவரை – நாமும் நம்முடைய வாழ்க்கைப் போராட்டத்தில் ஏற்படும் அனேக இடையூறுகள் நீங்கி வெற்றி கிடைப்பதற்காகவும், குறைகள் – தோஷங்கள் – அபக்யாதிகள் விலகுவதற்காகவும் பயபக்தி யோடு, அன்போடு வழிபடுவோம்!

அடுத்த புத்தகத்தில்...

குரு என்கிற தலைப்பின்கீழ்க் கட்டுரைகள் இடம்பெறுகின்றன.

குணசேகரம் பிரசன்ன வெங்கடாஜலபதி சன்னிதி